

КВІТЕНЬ

1973

Київ

Рік видання 47-й

№ 8 (906)

Ціна номера 12 коп.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

У сяйві травневих зірок.

Сміється сонце з небозводу,
Кудись хмарки на конях мчать...

Гріх було б
упустити нагоду
та з цитати не розпочати,*
бо, якщо вже про те ідеться,
то сонце нині —
таки ж сміється...

Сміється сонце,
сміються квіти,
сміється гамірна дітвора,
бо час такий, —
щоб усім радіти,
живому й сущому —
бадьоріти,
бо отака підійшла пора.

Бо,
як сказав
мій знайомий давній
(особа —
досить нудна й пісна):
на сьогодні, як свідчать дані,
в нас
у наявності є весна...

Еге ж, весна!..
По усій окрузі
весняні води вже одгули...
Тож — із весною!..
Зі святом славним —
із нашим
радісним Першотравнем
вітаю щиро, шановні друзі!
Здоровенькі були!

Здоровенькі були —
вітаю
творців нашого урожаю...

* Либонь і пояснювати не варто, що перших два рядки я взяв із вірша П. Тичини, бо це й так усі знають.

Хай вам буде весна
щаслива,
хай за працю
одягніть нива
так,
щоб гнулися аж
столи!
Щоби повні були
засіки,
щоби ллялись
молочні ріки!..
Здоровенькі були!..

Зоровенькі були! —
я мовлю
тим,
що трудяться із любов'ю
там,
де вариться наша сталь.
там,
де творяться вже сьогодні
наші
туфлі, костюми модні,
де виточуються деталь...

І шахтареві,
і риболову,
і тим,
що зводять новобудову,
щоб ми із вами, сказати,
могли
увійти у нову квартиру,
і тим...
Ta, врешті, усьому миру —
Здоровенькі були!..

Гел..
От сказав я: «Усьому миру»
і вкусив себе за язик —
згадав:
буває ж і «трудівник»,
що язика лиш трудити звик.
Він заслуговує —
на сатиру.

Зобов'язання як бере, —
красномовство із нього
пре,

горло — наче чуже! —
дерє:
«запевняє» всіх
при народі:
«Зобов'язуємося!»
«Берем!»
To витьохкує солов'єм...
Ціцерон — та й годі!

А доводиться звітувати, —
Е-е-е...
Тоді його — не впізнати;
що не слово —
то й перепона.
Три копи намуркоче слів,
та й, дивися, —
в куточку й сів...
Нема «ціцерона»!..

От нещастя у чоловіка!
To — як дзвін гув,
I — на! — заїка!..

Зрозуміло,
воно — не жарти...
Ta здоров'я йому бажати —
то — пустел.. Не поможе це.
Порятунок —
у добрих ліках:
честь
простуджена в чоловіка!
Тут — потрібний вже
спецрецепт!
Більш нічого я не повім...

Ну, а іншим (усім, усім!),
хто цінить
честь свою трудівничу,
хто гідний шані
і похвали,
я
іще раз од серця зичу:
Здоровенькі були!

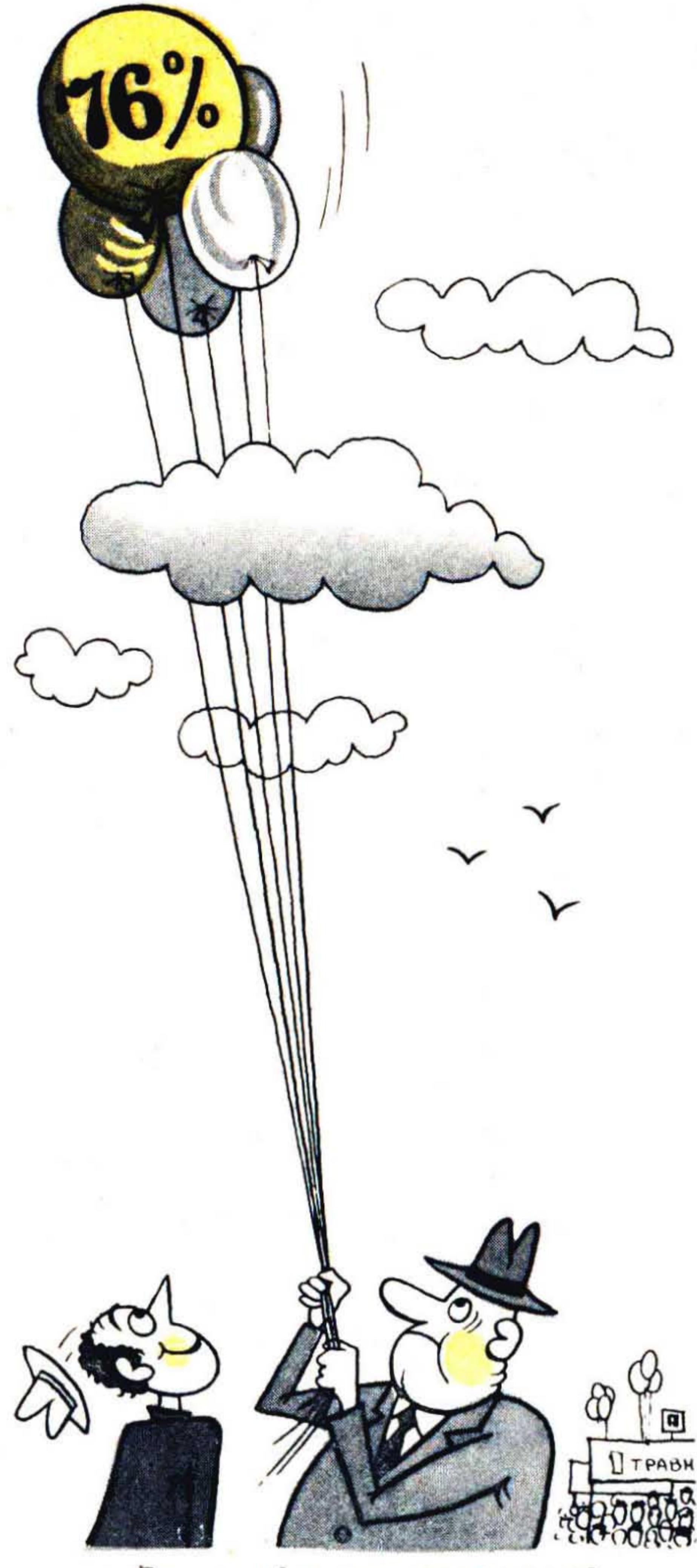
Ваш ПЕРЕЦЬ.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Радий би на демонстрацію, та гріхи не пускають...

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

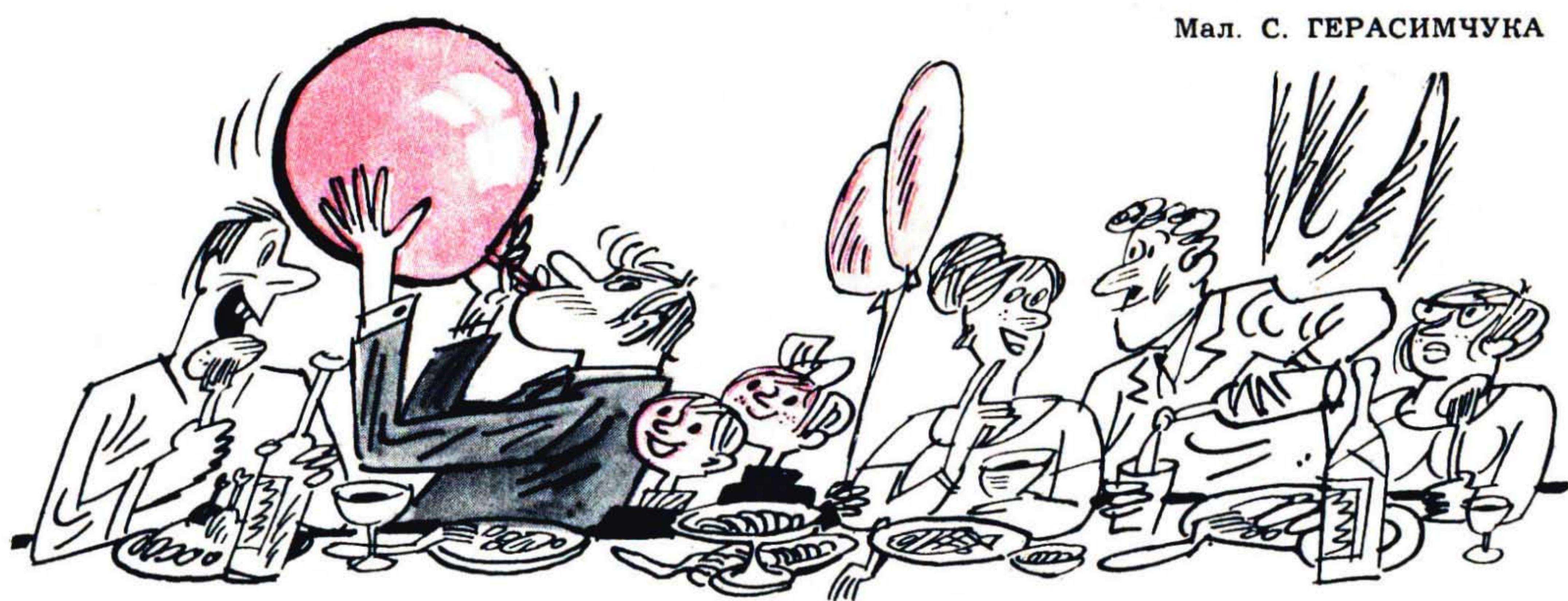

— Висо-о-кі у вас показники!..

— Пора вже знати, що закуска завжди йде після випивки!..

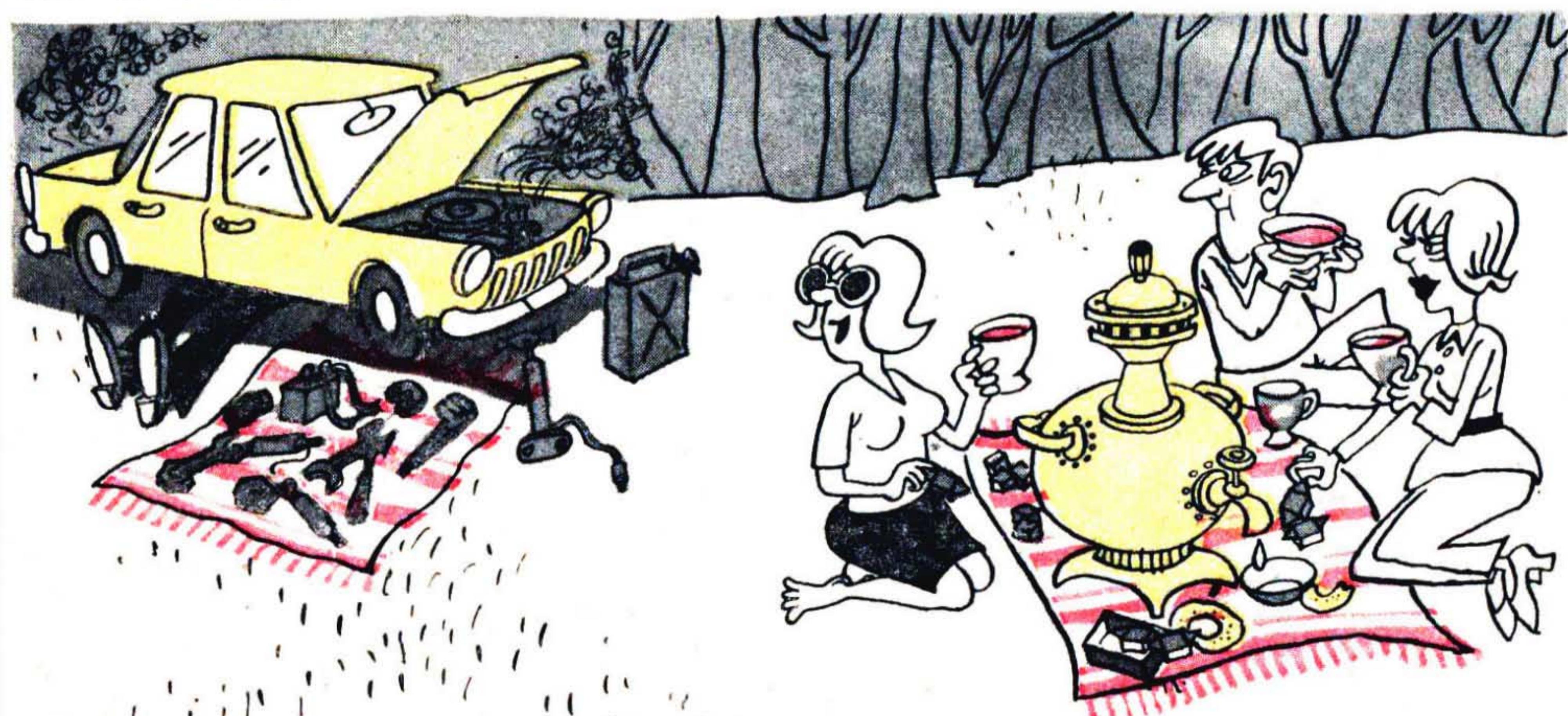
Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— А він у мене не п'є та ще й на дісті сидить...

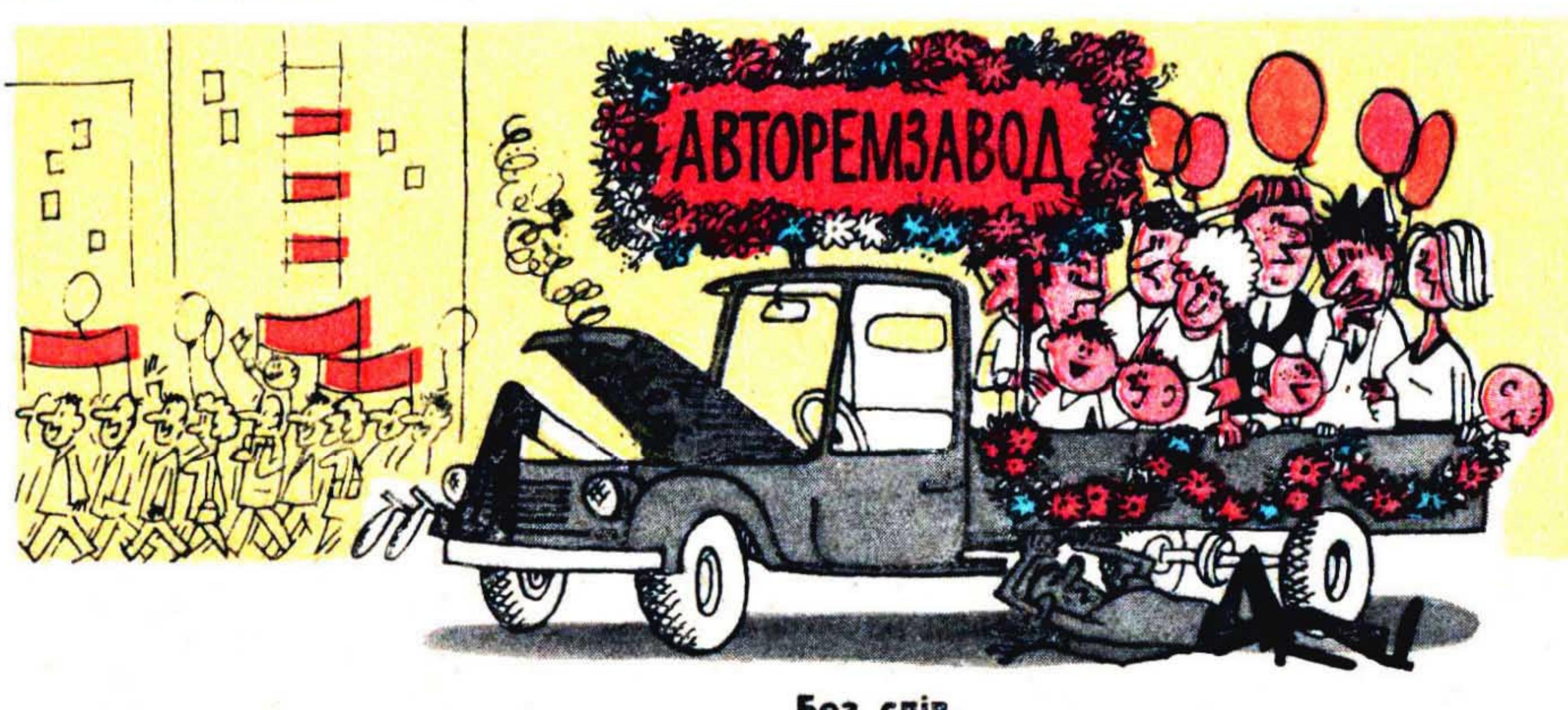
ГОСТИННІ ХАЗЯЇ

Мал. И. КОГАНА

— Треба буде, Петре, частіше виїжджати на природу, дихати свіжим повітрям.

Мал. Е. СЕНДЗЮКА

Без слів.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Проходьте, проходьте, гості вже зібралися, а ми поспішаємо, бо нас особисто Іван Іванович запросив до себе...

«Ах, студентські роки!..»

Такими словами літні автори-початківці здебільшого розпочинають свої ліричні мемуари про інститутське життя-буття. Та воно й зрозуміло. Адже студентські роки — це й «студенту дуже весело від сесії до сесії, а сесії лише два рази в рік», і дотепні «капусники» та «кавеени», і мілій дивак-професор, і, нарешті, симпатична однокурсниця, з якою безліч вечорів вистояно перед брамою гуртожитку.

Одне слово, о прекрасний час, неповторний час!

Та чи ви, бува, не помічали, що за тим романтичним серпанком, яким оповіто спогади про студентське життя, інколи щезає одна прозаїчна дрібничка. А саме: студент, крім усього іншого, мусить ще й учитися. І до того ж — наполегливо, напружено, сумлінно. Бо інакше він, вибачте за прозаїзм, завдає матеріальних та моральних збитків державі та суспільству.

От сидить і мордує себе за викладача третьокурсник Львівського політехнічного інституту Богдан Терлецький. Екзаменатор усіма засобами намагається витягти з Богдана хоч будь-які відомості. Але що вдіш, коли витягти нічого. Викладач красномовно розводить руками: знову двійка! На другому курсі студент геодезичного факультету Терлецький не склав одного екзамена та трьох заліків, але був умовно переведений на третій курс. «Умовно» — це значить перед тобою поставили і, водночас, тобі створили певні умови. Але Богдан ними не скористався. На останній зимовій сесії знову не склав трьох заліків і провалив два екзамени. І тепер в інституті сушать собі голову: що з ним робити?

А для четвертакурсниці інженерно-економічного факультету Надії Бортник ця сесія була вже сьомою. За цей час вона мала скласти тридцять дев'ять екзаменів. З них два успішно склали на «четвірку», усі інші — на «трійки». Причому дванадцять із них «трійок» здобуто після другого заходу. А ще два «хвости» так і висять. Отож Надія — як майбутній економіст — може сама підрахувати, у який середній бал виливається її знання.

На факультеті автоматики це зробив декан. Коли студент Олексій Шабалін закінчив перший курс, декан виразив, що середній бал у Олекси (вже після ліквідації «хвостів») складає аж 3,18. На жаль, після третього семестру такого показника у Шабаліна не буде, бо з п'яти екзаменів він три витягнув на «трійки», а два — впевнено провалив.

Про цього студента мені в інституті казали:

— Взагалі хлопець досить здібний, але недисциплінований та на диво лінівий. Щоправда, він хоч, богу дякувати, не бешкетує та у витверезник не потрапляє, як дехто.

— Кого ви маєте на увазі?

— Та хоч би того ж Прокопенка...

З тим Валентином Прокопенком, справді, щось дивне коїться. Середню школу в м. Бродах закінчив із золотою медаллю. Це нікого не здивувало, бо виріс хлопець у сім'ї, де його, безумовно, виховували за всіма правилами новітньої педагогіки: батько ж — інспектор райвно, мати — вчителька. Вступні екзамени, щоправда, Валентин склав тільки на «четвірки». Але їх вистачило, щоби бути зарахованим на радіотехнічний факультет. Та найдивніше почалося згодом: колишній медаліст почав перебиватися з «трійками»

на «трійку», а тричі спромігся схопити навіть «двойки». Погодьтесь, що не кожному медалістові таке під силу. Може, саме з цієї радості студент Прокопенко надувлився до того, що був на центральній вулиці підібраний народними дружинниками та доставлений у витверезник.

Дещо подібний до Прокопенка четвертакурсник інженерно-будівельного факультету Аркадій Марущак. Він також дуже добре закінчив середню школу і тепер також відбувається «трійкамія». І також виховувався в культурній сім'ї: тато — завідуючий базою Кременецького змішторгу, мати — завідуюча виробництвом харчокомбінату. А от маєш! Приїхав Аркадій на канікули в рідний Кременець, відзначив як слід зустріч із близькими, пішов на автобусну станцію, захотів поговорити з касиром. Розмова закінчилася тим, що розповідає Аркадій, що в нього «при цьому вирвалось якесь нецензурне слово». Уявляєте? Він його, значить, щосили тримав, а воно, кляте, взяло та й вирвалося на волю. І за те волелюбне слово оштрафували Марущака на п'ятнадцять кеєрбе. Сказано ж бо: брате Аркадію, не говори красиво!

На третьому курсі того ж факультету вчиться Олесь Попсуєнко. От йому вже ніхто не дорі

кає: чому, мовляв, ти в інституті вчишся гірше, ніж у школі. Бо середню школу Олесь закінчив на круглі «трійки». З усіх — до єдиного! — предметів. Враховуючи те, що вища освіта в нас не загальнообов'язкова, воно з такими знаннями та оцінками наче й не обов'язково б відразу сунути до вузу. Але Олесю дуже хотілося, і саме — до політехнічного. Можливо, впливнув приклад матері-інженера, а можливо — батька, який працює викладачем у тому ж таки інституті. Склав вступні екзамени, з усіх — навіть «четвірки», уявів собі, одержав. І заразували. Усі екзамени першого курсу витягнув із бідою на «трійки», а на другому курсі не спромігся підготуватися до сесії, запросив пардону. Відрахували його з інституту. Відслужив у армії. І знову повернувся на другий курс. Учиться, як і раніше, переважно на «трієчки». Зате повернення в студенти Попсуєнко відзначив. На День Радянської Армії він прийняв гвардійську (як він її собі уявляв) норму та влігся подрімати посеред вулиці Гвардійської.

А тепер спробуємо підбити деякі підсумки.

Спочатку уточнимо: в славному багатотисячному колективі львівських політехніків пияки та «хвостисти» становлять, звісно, мізерію. Але їх, як ви згадуєтесь, все-таки значно більше, ніж я тут назвав.

Пишучи про студентів-пияків (дивне, погодьтесь, сполучення!), я не випадково згадував їхніх батьків. Бо коли студент влягається дрімати на тротуарі, то робить він це переважно за батьківські гроши. За стипендію, навіть коли її одержуєш, не надрімаєшся. Тому в цих випадках варто, мабуть, суворо питати не лише з самих студентів, а й із їх батьків. До того ж доведено, що студенти, які відвідали витверезник, учаться, як правило, набагато гірше, ніж студенти, які у витверезнику не бували. Хоч, як ми бачили, «хвостисти» бувають і серед останніх.

Тепер щодо збитків.

Двієчник, який із зворушливою безпосередністю та дитячою наївністю просить залишити його через неуспішність на повторний курс, непомітно витягає з державної кишени сотні, коли не тисячі карбованців, не говорячи вже про те, що займає місце, де міг би вчитися гарний у майбутньому спеціаліст. До цього додайте ще дорогоцінний час викладачів, науковців, витрачений на повторні зустрічі з двієчниками. А у вузах Львова, між іншим, під час останньої зимової сесії було схоплено понад дві тисячі двійок!

А скільки, згадайте, міліх жартів розкидають ледарі на тему: «трієчка» — це «державна оцінка». Так, «трійка», тобто «задовільно» дає право переходити з курсу на курс. Але колись «трійку» трактували ще як «посередньо». Не знаю, як кому, а мені це тлумачення видається точнішим. І коли людина усі п'ять років тягне на круглі «трійки», то з нього й виходить посередній спеціаліст. А що то за лихо посередній спеціаліст, про це запитайте в будь-якого керівника підприємства. І він вам скаже, що краще вже коли спеціаліст просто поганий. Бо з тим хоч знаєш, що робити.

Звісно, нові правила прийому до вузів (коли, зокрема, враховується середній бал шкільного атестату) вже роблять свою добру справу. Тепер такий, як Попсуєнко, зі своїми трьома балами, навряд чи сунувся б до приймальної комісії. Але ми ж бачили й таких, як Прокопенко, медалістів, які примудряються здобувати «хвости». Значить, чіткіше слід проводити й приймальні іспити. Але й тут, звичайно, не уникнеш усіх випадковостей.

Основна перевірка настає вже в процесі вузівського навчання. Отож чи не варто було б, скажімо, встановити максимум можливих перевірок екзаменів і взагалі заборонити залишатися на повторний курс без поважних причин. Або коли вже залишати, то не за державні кошти, а за власні.

І ще одна пропозиція, яку висловлювало чимало викладачів. Погано, казали вони, що конкурс фактично закінчується після здачі вступних екзаменів. Нехай би краще приймати на 10—20 процентів більше абітурієнтів, а протягом, скажімо, року зайвих (за навчальними показниками) відсіяти. Ось тоді, твердять, «хвостисти» серйозно замислиться, тоді й «трієчник» не почуватиме себе, як у бога за пазухою.

Коли ж говорити коротко, то має стати правилом: студент — це той, хто вчиться. А інакше — це вже хтось інший. Хтось такий, що не має нічого спільногого з романтичним і гордим званням — студент.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Дивися, а Василь
ревнує...

НОВИЙ СПОРТИВНИЙ НОРМАТИВ

Як передає наш запорізький кореспондент із Пологівського району, тут, у селі Кінські Роздохи почалася здача спортивної норми — бігу на довгі дистанції з вантажем на плечах. Ті, кому щастить її виконати, можуть придбати собі газову плиту. Іншим газифікація протиказана: заправляти балони треба аж у райцентрі за 17 кілометрів, а голова колгоспу машини для таких «дрібниць» не виділяє.

КОЛГОСПНІ АКРОБАТИ

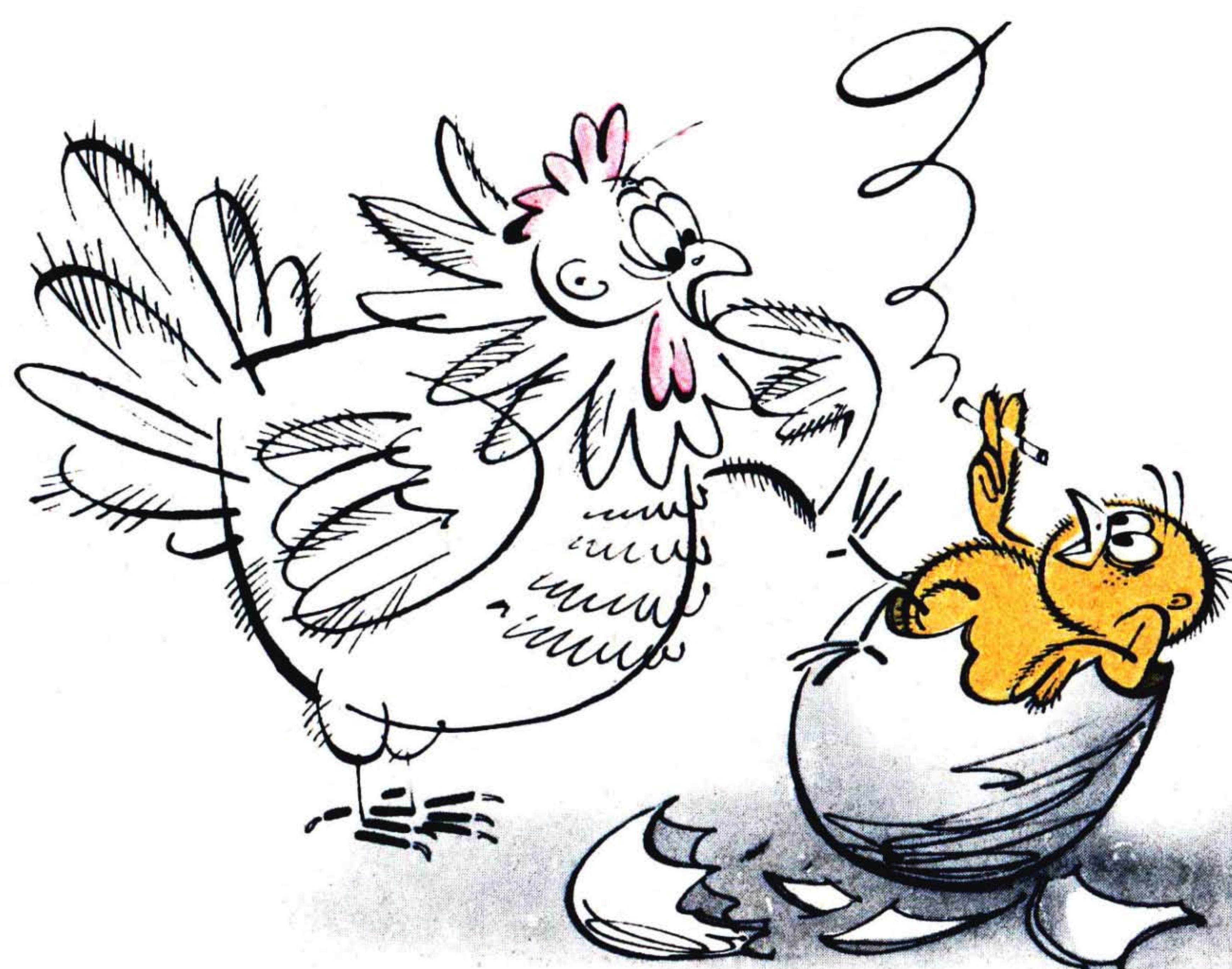
ЧЕРКАСЬКА область. (Кор. ТАП). З ініціативи правління колгоспу імені Котовського при Будинку культури села Хлистунівки Городищенського району створено гурток акробатів. Його

відвідують практично усі мешканці села. За кілька років самодіяльні акробати досягли величних успіхів. Команда гуртківець тепер може перети на відстань будь-який місток через річку Вільшанку, що протікає селом. А це, між іншим, не кожному під силу, бо містки ті у такому стані, що й сам чорт на них може ногу зламати.

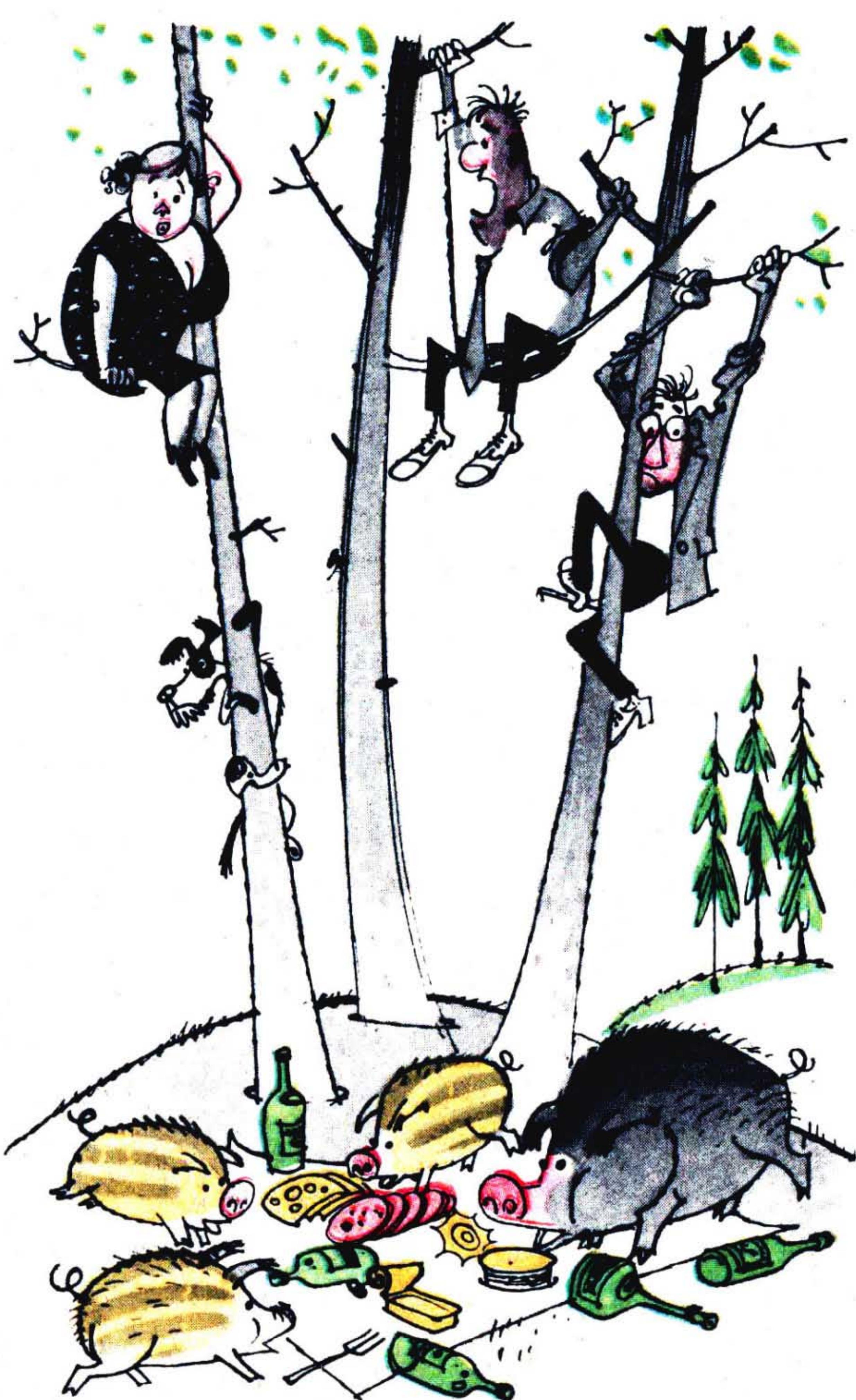
НОВЕ У СІЛЬСЬКІЙ БАНІ

ВІННИЦЬКА область. (Кор. ТАП). За новим методом почала працювати баня в селі Устя Бершадського району. Донедавна голова тутешнього колгоспу т. Палій В. В. двічі на місяць навідувався до бани особисто перевіряв, чи ще ніхто не знав із неї замок. Тепер, з настанням весни, кілопоту у Василя Васильовича побільшало, тому він робить перевірку тільки раз на місяць.

— Не вчіть мене жити, мамо!..

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Хотів би я знати, хто перший за- пропонував вийхати на маївку?

МИХАЙЛИК НА ДІЄТІ

[ГУМОРЕСКА, ЯКА МАЛО НЕ ЗАКІНЧИЛАСЯ СЛЬОЗАМИ]

Михайликова матір вичитала в журналі, що дитина для нормального розвитку, окрім інших страв, обов'язково повинна з'їсти тричі на день по двісті грамів манної каші з маслом і тричі по сто грамів малинового киселю. Михайлик усім своїм єством зненавідів кашу і кисіль... Та хіба воно, дитя, в такому віці могло оцінити материнські турботи?.. Одним словом, Михайлика посадили на дієту ...

Рівно о дванадцятій годині дідусь протяжно кричав:

— Кукуріку-у-у!

Це був сигнал домочадцям годувати чотирирічного Михайлика. У квартирі здіймалася метушня: мама поспіхом накривала стіл, бабуся хапала рушник із мілом, Михайлик шпурляв по кімнаті іграшками і несамовито кричав:

— Не хоцу касі-i-il Хоцу болцику!

У цей час дідусь, вдаючи коня, рабки підбрикували до внука, а бабуся, виструнчившись, хвацько рапортувала:

— Коня подано!

Михайлик переставав верещати і, сопучи, дивився з-під лоба на дідуся, який смішно, по-тарганячому, ворушив вусами і чудернацько хвицав ногою, аж поки внучик не стрибав йому на спину і не вдраяв ногами в натруджені боки.

— Віо-о, конику! — плескала в долоні бабуся. — Михайлик на кухню поїде!

— Не хоцу-у-у! — верещав онук і товк ногами по дідусевих ребрах. — Хоцу кататися!

— Ах ти, поганий конику, — ляскала бабуся діда рушником, — дитина кататися хоче, а ти вередуєш?!

Дідусь довго повзав по кімнаті і, приспавши нарешті онукову пильність, урочисто, під бурхливі оплески домочадців, в'їджав на кухню.

— Марш звідсіля, конику, — удавано кричала мама на кота, якого спеціально три-

мала на столі, — ми тобі кашки не дамо. Кашку Михайлик буде єсти!

Михайлик хмурився і вже мало не вибухав криком протесту, але домочадці були напоготові: дідусь ураз починав гавкати у порожній бідончик, бабуся, підстрибуючи, плескала в долоні. Михайлик починав сміятися, і цього було досить, щоб мама вправно упхала в ротик любому синочкові ложку з манною кашею. Михайлик не хотів ковтав, а домочадці дружно супроводжували кожний його ковтка криком «Ура!»

Коли переходили до киселю, ролі домочадців мінялись: дідусь капав ложку і біг до столу:

— Мені, мені киселю дайте!

— Не смій! — ляскала бабуся діда ложкою по лобі. — Це Михайликов кисіль... Зараз бабуся лампочкою — блисі! А ложечка з киселем у Михайликов ротик — скок!

Мама була на сторожі: не встигала бабуся клацнути вимикачем, як Михайликов ротик був набитий киселем...

Після трапези домочадці розхвалювали Михайлика на всі лади і з почесним ескортом везли в спальню: із кухні до кімнати навкарачки повз дідусь, з кімнати до спальні — бабуся, із спальні до ліжечка — любого синочка везла мама. Домочадці один поперед одного вкладали Михайлика до ліжечка і кожний пропонував казочку. Щасливця обирає сам Михайлик, решта навшпиньках залишала спальню...

Засинав Михайлик, і йому снилося, що Баба Яга з відром манної каші, а Кощей Безсмертний з відром киселю підступають до нього з обох боків. Він ось-ось заплаче, але рівно о четвертій годині його будило протяжне дідове — «Кукуріку-у-у!»

Розпочинався обід.

Павло ДОБРЯНСЬКИЙ.
м. Івано-Франківськ.

АБИ ДУША ЧИСТА

Два злодії в опівночі
Костьол обкрадають;
Обшарили всі скарбони,
Святих обдирають.

І забрали, які були,
Гроші під замками.
Далі один на олтарик
Пнетися з постолами.

«Та що ж бо ти, брате, робиш? —
Став другий казати, —
Як-то можна святе місце
Постолом валити?»

А той каже: «Мовчи, брате!
Ми тут перед богом:
Аби душа чиста була, —
Постоли — нічого!»

БОЖІ ПТИЦІ

Говорив раз піп казання
Із письма святого.
«Чого, грішнику, так липнеш, —
Каже, — до земного?

Подивись на божу птицю,
Як вона літає;
Ні оре, ні жне, ні сіє,
Ані пожинає».

А староста напереді
Тілько засміявся
Та до ключника старого
Стихача озвався.

— То якого ж, — каже, — чорта
Тая птиця й має?
Скаче тілько по дорозі
Ta кізяк шукає.

СКІЛЬКО ДУШ?

«Скілько, куме, в тілі душ?»
«Одна, я гадаю».
«Може, в тебе і одна,
А я так дві маю:

Бо як руки на снігу
В мене заколіють,
Хукне теплая душа —
І руки тепліють.

А як страва на столі
Гарячая буде,
To вже друга, бач, душа,
Холодная, студить!»

Степан Руданський

(До 100-річчя від дня смерті)

УКАЗ

Іде козак дорогою,
Дівку надиває;
Вийняв папір з-за пазухи
Ta й її читає:

«І прочая, і прочая...
По сему указу
Козак должен кожну дівку
Цілувать по разу!»

«Чуєш, дівко, що в указі?»
«Та чую, козаче».
І вже ж рада-то, псяюха,
Аж мало не скаче!

«А приглянься-но, козаче,
До того указу:
Чи нема там написано,
Щоб іще по разу?»

Добра натура

Грає скрипка, грає кобза
І бандура грає;
Чумак літом у кожусі
Гопки витинає.

Витинає чумак гопки,
Аж потом заляється...
«Та скинь-бо ти кожух, брате!» —
Якийсь обізвався.

«Ні, не скину! — чумак каже, —
Бо натуру маю,
Щойно тільки з себе скину,
To все пропиваю!»

НЕ МОЇ НОГИ

Серед лісу, серед гаю
У неділешній обід
Заснув мужик у чоботях,
Прокинувся без чобіт.

Прокинувся, протер очі,
Разів кілька позіхнув,
Разів кілька босі ноги
З подивленням повернув.

«Не мої се, — каже, — ноги,
Присягаю на чім світ,
Бо мої в чоботях були,
А сі — босі, без чобіт!»

ТІЛЬКО ДОПЕЧИ!

Ідуть собі парубки
На нічліг до гаю
Ta й говорять, як господь
Гнав Адама з раю.

«Ото, — каже з них іден, —
Господь обізвався:
«Що ж, Адаме? виходи!
Де ти заховався?»

Мовчить Адам. А господь,
Серед раю саме,
Обізвався другий раз:
«А де ти, Адаме?»

Мовчить знову. І господь
Страшно розілився:
«А чортяка б тебе взяви!
Де ти там зашився?»

«Тю на тебе! — всі кричать. —
Схаменись, небоже!
Де-то вже таки господь
Так сказати може?!

«Та дурні ви! Ніби бог,
To вже й маслом маже?..
Аби тілько допекти —
To ще й не те скаже!»

СЕЗОН ГІПНОЗУ

«ЛЕТИЛА ЗОЗУЛЯ ЧЕРЕЗ МОЮ ХАТУ...»

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Я відчинив двері з табличкою «Лікування гіпнозом» і потрапив до кімнати, де все настроювало на відвртість.

— Ще донедавна я вважав себе найсміливішою людиною в районі,— представився я лікареві.

Він із цікавістю зиркнув на мене.

— На вовків ходив. Із ведмедем зустрічався. Тигрові в очі дивився,— провадив я далі.— А, було, побачу хуліганів — хапаю їх за петельки й до міліції тягну...

— І що ж? — нетерпляче спитав лікар.

— І оце раптом став боятися. Посилає, наприклад, дружина в магазин за шинкою, а в мене аж ноги підгибаються. Блідну. За серце хапаюся. Заїкатися починаю.

— За шинкою? А що ж тут страшного? — здивувався лікар.

— Уявіть — це дуже страшно,— запевнив його я.— Бо ї ви, переконаний, не зможете спокійно дивитися, як продавщиця вам саме сало різатиме. Зробите її зауваження. І таке почуете у відповіді.. Вас майстерно вибатькують. А ви, розгублені, безпорадні, тільки очима закліпаєте...

— А навіщо очима кліпати, коли продавщиці можна сказати, що ви про це неподобство думаете,— заперечив лікар.

— Одна жителька села Терпіння Мелітопольського району Запорізької області спробувала сказати продавщиці магазину № 15 Н. Безщасній, що її не подобається, коли її обраховують. Так Безщасна у присутності завідуючої магазином просто виштовхнула її на вулицю й попередила: «Щоб твоєї ноги більше тут не було».

— Але ж покупець має право скаржитися.

— Має. Ображена жінка цим правом скористалася. І не тільки вона. Багато відвідувачів магазину висловлювали своє незадоволення хамством і нечесністю Безщасної. Але Безщасна і досі спокійно працює. А відвідувачі її на очі показатися боятися.

— Ну ї боягузи ваші відвідувачі. Злякатися якихось там грубошів — патетично вигукнув лікар.

— А хто знає, що тими грубошами усе й закінчиться? Одна жителька Ірпеня на Київщині зайдла в гастроном № 126 Ірпінського курортторту купити м'яса. Ввічливо попросила у продавщиці Лещенко відрізати півкіла від шматка, який її сподобався. Виявилося, цей шматок дуже сподобався і самій продавщиці. Тому вона і вказала відвідувачці на двері зі словами: «Катись отсюдовати! Відвідувачка зажадала книгу скарг. Тобто, як ви кажете, не злякалась грубошів, і тоді продавщиця Лещенко скопила рахівницю і врізала, як то кажуть, відвідувачку по голові.

— А як же громадськість, міліція?

— Громадськість обурена. Міліція теж. Начальник райвідділу офіційно заявив, що таку людину, як Лещенко (враховуючи і попередні її заслуги), не тільки в магазині, навіть на волі залишати небезпечно. А Лещенко й досі преспокійно торгує м'ясом.

— Але ж є торговельне начальство?

— Безперечно. І до того начальства зверталися і міліція, і редакція. Тільки керуючий Ірпінським курорттортом Мартиненко відповідає так: «Ви спершу поцікавтесь біографією отого самого покупця. Кажуть, що вона дерево біля свого будинку зламала». Звідки у Мартиненка взялися такі відомості — невідомо. Ясно тільки одне: перед тим, як поскаржитися на поведінку продавця, треба запастися довідками про те, що самі ви не порушник громадського порядку. А оскільки та-

— Хоч би нам трохи підкинула яєць для плану...

ких довідок ніхто не видає, то й ваша скарга залишиться без уваги.

— З ваших слів виходить,— задумливо мовив лікар,— що покупець — беззахисна істота. І щоб не потрапити у немилість продавця, я мушу повзати біля його ніг.

— Це залежить од вдачі продавця. Якщо він порядна людина, якщо він вихованій і совісний, тоді все в порядку. Якщо ж за прилавок стане такий грубіян, як, скажімо, продавець магазину села Степова Долина Жовтневого району Миколаївської області М. Бережецький, який без міцного слова і ста грамів ковбаси не відпустить, тут покупців тільки поспівчувати залишається. Мусить він терпіти, бо інакше М. Бережецький вижне його з магазину або сам піде і магазин замкне.

А бувають продавці дуже образливі.

От узяти, наприклад, завідучу магазином № 4 Немішаївського споживтовариства на Київщині Н. Давиденко.

Якось було поскаржилися покупці на те, що магазин працює тоді, коли її заманеться, так вона наступного дня взагалі магазину не відчинила.

І покупці даремно цілий день товклися біля нього.

А в магазині села Гришки Деражнянського ра-

йону Хмельницької області працює продавець Подлипко.

Але не тільки працює, а ще й дуже ображається, коли покупці помічають, що він їх обважує.

Так ображається, що починає на всі заставки лаятися.

— Та таких грубіянів негайно виганяті треба! — обурився лікар.

— Куди? В інший магазин? Щоб інші покупці страждали?..

— Зовсім треба гнати з торгівлі! Грубіянам так само не можна довіряти прилавка, як хворим на морську хворобу — керма пароплава.

— Усі так говорять. Усі так пишуть. Тільки по-ки що, на жаль, у правилах торгівлі немає такого категоричного пункту. Ще не сформульований. І поки його сформулюють суворо і твердо, благаю вас, лікарю, вилікуйте мене від страху. Кажуть, один сеанс гіпнозу може вселити в людину впевненість у собі... Але що з вами? Лікарю, ви зблідли! У вас тримтять руки! Чого ви так злякалися?

— Розумієте, — зайкаючись, мовив лікар, — я ж сам живу в Ірпені і оце згадав, що мені теж по дорозі додому в той магазин треба заглянути, дещо купити...

Ю. ПРОКОПЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Клопіт нам із вашою продукцією. Ніхто купувати не хоче.
— Е, то вже не наш клопіт.

Особливий контроль...

Що було, то було... Був колись на автобусному маршруті «ст. Дунаївці—Лошківці» такий час, коли в всіх зупинках пасажири товпилися сотнями, а автобуса жодного діждалися не могли.

Цей час не тільки закарбувався у пам'яті автоласажирів, а й знайшов своє відображення в офіційних документах Хмельницького обласного управління автомобільного транспорту.

«Дійсно, — читаємо у вердикті, датованому 6 березня 1972 року і підписаному заступником начальника облautoуправління т. Неборецьким, — через відсутність гуми та технічну несправність автобусів... було зірвано частину рейсів на приміських маршрутах, у тім числі і на маршруті «станція Дунаївці—Лошківці».

Коли людина самокритично визнає свої недоліки — це вже, важайте, запорука того, що не буде вжито заходів, аби в подальшому цих недоліків не повторити.

Б. ГРИГОРЧУК.

Дали перцю!

Медичні працівники Вінницької дільничної лікарні на Кіровоградщині довоночі налаштували хоробр на яку захвідів із хімічним головніком Димінч В. Ф. Але самі такі до чого й не дійшли. Тому вони звернулися до допомоги до Персона. Одночасно повідомили, що головнік удавився в приватну практику, в особистих справах ганяє машину «швидкої допомоги», а ко-

ли з'явиться в лікарню, то всіляко ображав своїх підлеглих.

Як повідомив голова Гайворонського районного комітету народного контролю т. Галимон, діагноз хвороби Димінч В. Ф. визначено. Це — зловживання слуговим становищем. У зв'язку з цим Димінч В. Ф. з посади головного лікаря звільнено.

Повідомив А. Л. ЯЦЕНКО
із с. Бехтери
Головопристанського району
Херсонської області.

ПЛУТАНИНА

Сусід запитав сусіда:
— Де ночують твої нури?
— Напевно, вдома, — відповів той.
— А з моїми якася плутаниною — я через день по курці ріжу, а ти усе десь...

Повідомив І. ПОЛІЩУК
із с. Джулінки
Вінницької області.

ЗНАВ, ЩО СКАЗАТИ

Коли хлопчик випив склянку газованої води, з віконечка висунувася продавиця і лагідно спітала:
— Ну, що тепер, хлопчуку, треба тобі сказати?
— Треба здам...

Повідомив А. С. РОМАНІВ
із с. Романівки
Ананьївського району
Одеської області.

ЧИМ ЖИВЕ!

Спітала жінка чоловіка:
— Чому ти цілими днями не приходиш додому постій? Чим тільки живеш?
— Закускою перевіблюваюся! — скромно відповів чоловік.

ПЕРЕСЛІДУЄ ВОВКА

— Куди це ти біжиш? — запитала мисливиця.
— Це я за в-вовком женуся...

— А де ж він?

— Т-та трохи в-відстав...

Повідомив С. М. КРУГЛЯК
із с. Долинівки
Кіровоградської області.

ПІДВІЩИЛИ ЗАРПЛАТУ

— Мамо, а що, хіба нашему татові підвіщили зарплату?
— Звідки ти зв'я?

— Та раніше, коли приходив п'яній, то ще тримався на ногах, а тепер і на колінах не встоїть.

Повідомив Ф. ПАСКАР
із с. Романівки
Ананьївського району
Одеської області.

НЕ САМА

У сусіднє село до старшого брата приїхав у гості менший з усім своїм сімейством.
— А як же ви матір саму лишили? — запитав старший брат.

Повідомив А. САВЧУК
із с. Журавлинки
Кіровоградської області.

ВИПРАВДАВСЯ

У парку під парканом лежить п'яній.

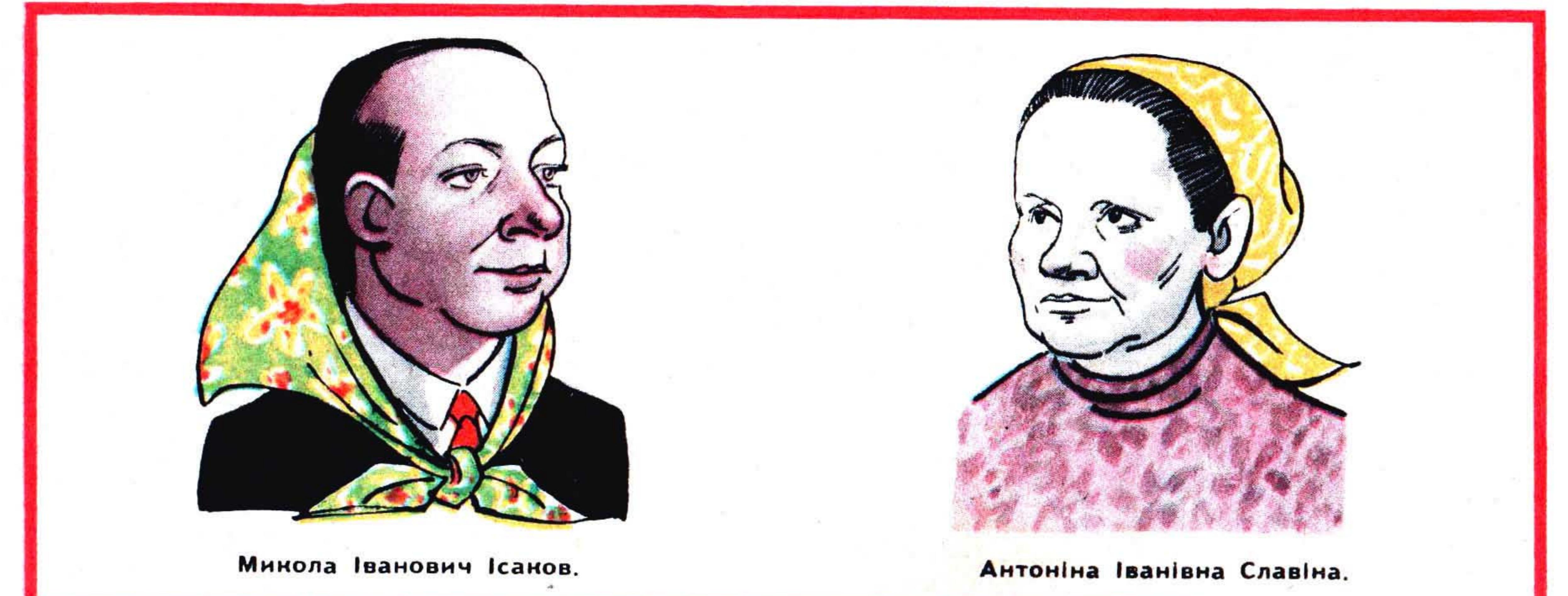
Проходить мимо жінка і зauważу:

— Напився, як свиня, і валається під парканом.

П'яніца почув, підняв голову і каже:

— По-перше, не напився, а випивши, по-друге. не свиня, а інженер, по-третє, не валаюсь, а відпочиваю, а по-четверте, не під парканом, а в парку.

Повідомив Я. К. БОГАЧУК
із с. Мала Клітна
Красилівського району
Хмельницької області.

Микола Іванович Ісаюк.

Антоніна Іванівна Славіна.

це, де вона працює, за два місяці випускає стільки продукції, скільки п'ятнадцять років тому випускала вся фабрика за цілий рік!

— Кожних п'ять секунд — розповідають мені робітниці — на нашій фабриці з конвеєра сходить одна барвиста хустка. Це тепер, коли на фабриці за рік виробляється два з половиною мільйонів хусток. А до кінця п'ятирічки випуск продукції подвоїться. Бачите, новий цех будеться.

Від себе нагадаю, що з 1959 року, з року, коли артіль перетворилася на фабрику, випуск продукції тут зросі вдвічі вісім разів!

— І все мало?

— Мало! — сміється дівчата. — Подобається наші хустки жінкам. Усі хочуть бути гарними.

— Так, ваші хустки поза конкуренцією!

— А от і ні! Маємо «конкурента». У Підмосков'ї, в місті Павлов Посад. Там хусткова фабрика зі стажем. Наши колеги-«конкуренти» нещодавно відсвяткували 160-літній ювілей. Колись ми вчлися у них...

— А тепер?

— А тепер і у нас вчитися доводиться. От нещодавно пішла від нас їхня делегація, перевіривала досвід. Наші фарби і візерунки кращі. Так жюрі ВДНГ у Москві визнalo. А технології вчилися ми до них із дімом. І вдома, і в гостях вистачає роботи.

...Правильно! Зате ж і хустки ваші, дорогі наші дівчачки, такою популярністю користуються — і у нас вдома, в Союзі, і в «гостях», у десятках тих країн, куди вони експортуються, і де їх так охоче купує тамтешнє жіночтво.

Микола БІЛКУН.

Валентина Михайлівна Савицька.

Олена Федосіївна Приходько.

Тетяна Федорівна Жулід.

Дружні шаржі А. АРУТОНЯНЦА

Про тих, що приносять людям радість УДОМА І В ГОСТЯХ

Веселий репортаж із хусткової фабрики.

бітник на фабриці — чоловік. Слюсарі, монтери, наладчики, вантажники. Без чоловіків не можна, як же...

Чоловікам на фабриці живеться, як у бога за пазухою. Жіночим пілкуванням і турботою тут кожен із них охоплений на триста відсотків із лишком.

— Знаєте, — розповідає Докія Миколаївна, — ми багатьох уже палити відучили. В цеху палити не можна, а раз у раз на перекури бігати теж не зможна. От і кидают. І нам приємно, і їм для здоров'я корисно.

І що це чарки сутужніше. Жіночі носики, знаєте, які до горілчого духу чутливі! Ото десь якийсь не втримається, трохи той... а його вже і унохнуали! Та в стінгазеті! Входить тут регулярно, щодекадно стінгазета така — «Народний дозорець». Там так розмальют, не радій будеш. Художники, ніврому їм, свої. Тож завдяки жіночтву хусткової фабрики, здоров'я у тамтешніх чоловіків — квітуче.

Коли на початку своєї розповіді вжив я по відношенню до фабрики слово «всесвітньовідома», зроблено це было не для красного славія і не для компліменту місцевим дамам. Фабрика справді всесвітньовідома. Ось коротенький перевідповідь міжнародних виставок і ярмарок, де експонувалася продукція Кіївської хусткової фабрики.

В Монреалі були? Були. І в Дамаску були. Були також в Ізмірі, Анкарі, Бухаресті. Не обмінили Амстердама, Парижа, Брюсселя. Завітали до Познані, Брно, Загреба. Відвідали Токіо і Лейпциг.

Коли людина самокритично визнає свої недоліки — це вже, важайте, запорука того, що не буде вжито заходів, аби в подальшому цих недоліків не повторити.

А що, хіба не ідея?

Б. ГРИГОРЧУК.

ЧИМ ЖИВЕ!

Спітала жінка чоловіка:
— Чому ти цілими днями не приходиш додому постій? Чим тільки живеш?
— Закускою перевіблюваюся! — скромно відповів чоловік.

ПЕРЕСЛІДУЄ ВОВКА

— Куди це ти біжиш? — запитала мисливиця.
— Це я за в-вовком женуся...

— А де ж він?

— Т-та трохи в-відстав...

Повідомив С. М. КРУГЛЯК
із с. Долинівки
Кіровоградської області.

ПІДВІЩИЛИ ЗАРПЛАТУ

— Мамо, а що, хіба нашему татові підвіщили зарплату?
— Звідки ти зв'я?

— Та раніше, коли приходив п'яній, то ще тримався на ногах, а тепер і на колінах не встоїть.

Мародії чеснічку

ПІДВІЩИЛИ

ЗАРПЛАТУ

— Мамо, а що, хіба нашему брату приїхав у гості менший з усім своїм сімейством.

— А як же ви матір саму лишили?

— Запитав старший брат.

— Та чого ж саму?

— Там з нею троє пороссят, десятеро ін-

дінків і тримісячний онук.

Повідомив Ф. ПАСКАР

із с. Романівки
Ананьївського району
Одеської області.

НЕ САМА

У сусіднє село до старшого брата приїхав у гості менший з усім своїм сімейством.

— А як же ви матір саму лишили?

— Запитав старший брат.

— Та чого ж саму?

— Там з нею троє пороссят, десятеро ін-

дінків і тримісячний онук.

Повідомив А. САВЧУК

із с. Журавлинки
Кіровоградської області.

ВИВЧИЛА

— Оленко, ти сьогодні вивчила уроки?
— Вивчила.
— А що було задано?
— Не знаю.
— Як же ти вчилася?
— А я спочатку вивчила, а потім забула...

М. КУЧЕР.

ЧИ ВТОМИЛАСЬ?

Раз із мамою допізна
Прасувала Ната,
Потім сіла, і білизну
Давай рахувати.

Мама сплеснула в долоні
Й запитала чемно:
— Ти навіщо робиш, доню,
Роботу даремну?

І при цім на маму Ната
Пильно подивилась
І сказала: — Хочу знати,
Чи я вже втомилася...

Андрій ДИННИК.

СЛУХНЯНИЙ

Петъко хвалився:

— Буду я солдатом,
Про це уже домовились ми з татом!
Дивіться-но, які у мене м'язи,
Виконую я татові накази!..
— Який тобі ж з наказів наймиліш?
— А цей, — Петъко промовив, — «Синку, їж!»

Борис МИРОНЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

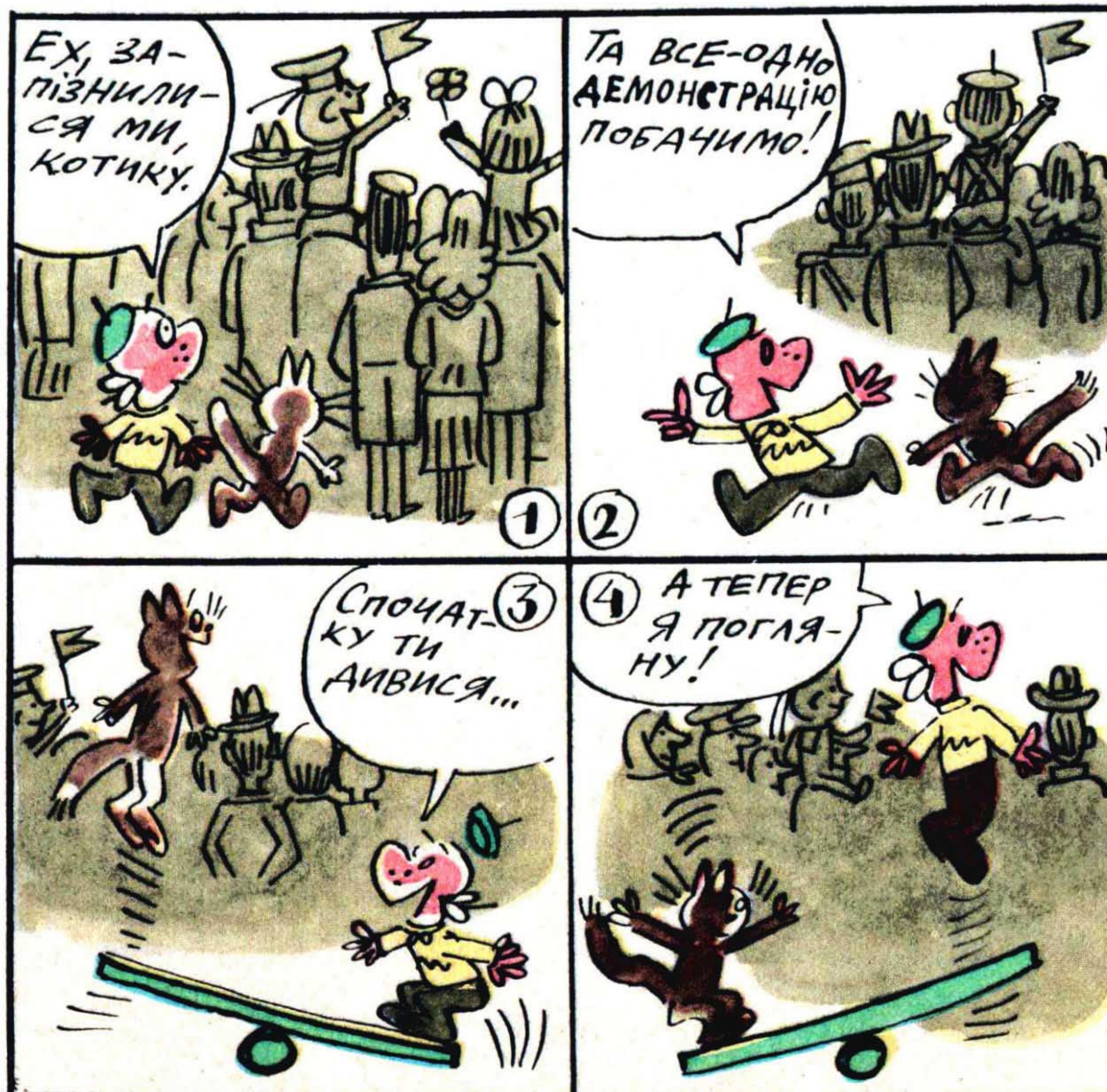
ДИВО

Раз розхвастався Петрусь:

— Я рибалка — як татусы!
Вчора в річці я зумів
Упіймати аж п'ять сомів.
— Диво, — розсміявсь Панас,—
Бо ж сомів нема у нас.

Ф. НИКИФОРЧУК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

НА ОДНІЙ НОЗІ

Було це восени. Сіяв холодний вечірній дощ. Вийшла у двір мати, а за нею хвостиком босий п'ятирічний хлопчик. Мати гукнула:

— Синку, йди-но до хати, а то ноги замерзнуть...

А малий відповідає:

— Мамо, так я ж стою на одній нозі!

НЕ ЗНАЄ

— Як там моя Оленка вчиться? — запитала мати в сусідського хлопця.

— А звідки я знаю, коли вона сидить на передній парті, а я на задній, — відповів той.

Катя ПОХАЛЬЧУК.

ПРИСТОСУВАСЯ

Коля в школі на уроках
Сидить завжди трохи боком.
Чом це так, хотіли б знати?..
Боком краще підглядати!

М. ГАЙДАЙ.

Хочете, я розповім казочку?

Були собі дід та баба, була у них курочка ряба...

Що? Ця казочка давно всім відома? Що ж, на казки я й справді не мастак. Ну, тоді дозвольте одне напівріторичне запитання: чи ви знаєте, що таке курка?

Директор одного радгоспу відповів на це так:

— Курка — це той самий бик; тільки швидше росте. Розвели ми, наприклад, минулого року 33 тисячі курей. І за якихось п'ять місяців мали з них 30 тонн першокласного м'яса! А це те саме, що вирости сотню биків, тільки з меншими затратами часу, кормів і праці. Та ще до того врахуйте, вони нам 875 тисяч яєчок знесли! Ну, чи ж будете ви після цього заперечувати, що курка з биком зрівнятися може?

Усе воно, звісно, так... Але повністю погодитися з директоровою формулою «Курка — це бик»,

ніж тепер, ніж тепер нарікати... Ви — фірма багата, за власний кошт відремонтуєте.

Махнув рукою і пішов на підвищення — директором комбінату «Кримбуд». Почувши про це, фабричні кури зовсім переполошилися:

— Куд-куд-куди? А ко-ко-коли ж нам обіцяній ко-ко-кормою добудуєте?

Та товариш Шешуков на те кудкудакання й вухом не повів: спакував речі, сів у авто, ще раз махнув рукою на прощання і покотив у обласний центр.

А в іншому місці, побіля Сімферополя, тим часом теж птахофабрику будувати заповзялися. На 50 тисяч курей. Або офіційно — птахопромисловий комплекс радгоспу «Партизан». Або ще офіційніше — племпродуктор, який усій області яєчка для розведення породистих курей постачатиме.

Коли отої репродуктор ще тільки у проектах

— Люди, що ж це ви робите? — жахнулися замовники.

— Як що? Пташники, — синхронно знизали плечима начальник будівельної дільниці т. Гречущенко і виконроб т. Попов. — А хіба ж ми винні, що заводи браковані панелі нам постачають?

— Так навіщо ж ви їх берете і якісь халабуди з них ліпите??..

Будівельники знову плечима знизали і заходили далі ліпiti.

І знову грошики плачуть... П'ять з половиною мільйонів карбованців, або по 65—70 тисяч на кожен, з дозволу сказати, пташник, який не те що од бурі — од вітру хитатиметься! До речі, ті пташники, котрі радгосп споруджує власними силами з каменю-черепашника, обходяться йому значно дешевше. І споруджують їх радгоспні теслі та муляри не більше, як за чотири місяці ко-

Якби курка биком була

нехай навіть зі скідкою на деяку образність, я не можу. І ось чому.

Року тисяча дев'ятсот сімдесятого у Ленінському районі Криму збудували потужну птахофабрику на 250 тисяч курей-несучок. Вклади в те будівництво сім мільйонів карбованців. Малося на оці, що ці кошти за якийсь рік окупляться з гаком. І як тільки в будову було забито останній гвіздок, заселили її курми. Коли це восени... Ой, де не взялася шура-буря і весь дах із птахофабрики здула! Не мало, не багато — 29 тисяч квадратних метрів покрівлі! Коли це взимку — лише! — вийшла з ладу уся теплотраса! Що його діяти? Птахівниці плачуть, грошики, вкладені в будівництво, плачуть, а курочки кудкудачуть:

— Хо-хо-хо-холодно! Бог-ко-ко-ко!

Кинулися тут птахівники до керуючого трестом «Керчметалургбуд», який споруджував їхню фабрику. Що ж ви, мовляв, нам брак підсунули? А керуючий трестом товариш Шешуков тільки усміхнувся:

— Та було б, та було б з нами діла не мати,

вимальовувався, будівельники з 179-ї пересувної механізованої колони тресту «Кримсільбуд» запитали замовників:

— Вам як робити — щоб якдорожче чи щоб якдешевше?

— Якдешевше, якдешевше! — відповіли замовники — представники радгоспу і тресту «Кримптахопром».

— А щоб якдовше чи щоб яквидше?

— Звісно, яквидше!

— Ну, тоді ми побудуємо вам усі 29 пташиників за новими проектами. Себто, пташники полегшеного типу. Згоди?

Зраділи замовники так, що ні у казці сказати, ні пером описати... І розгорнув «Кримсільбуд» бурхливу діяльність: матеріалів навіз, одночасно сімнадцять фундаментів заклав і почав пташники зводити.

От минув рік, а з п'яти запланованих пташиників жоден не готовий. Прийшли замовники, глянули і руками сплеснули: горенько! У стінах — отакенні щілини, стеля ходором ходить, на чесному слові тримається, матеріали просто неба розкидані, дощ їх мочить, сонце сушить...

жен — тобто за стільки ж часу, як і «полегшенні» сільбудівські курники. От тобі й швидко, і дешево!..

До всього цього лишається ще додати, що на будову вже не раз навідувалися комісії з Міністерства сільського будівництва УРСР. Приїздили, плечима знизували і, нічого не вирішивши, назад повертали. А будівельники і далі ліплять своє та просять замовників, аби ті мершій підписували ім наряди на виконані роботи, потішаючи їх казочками про те, що з бракованих матеріалів вони таки змонтують першокласні приміщення... Словом, грошики плачуть, а курочки кудкудачуть.

Так ото ж і кажу: курка — це таки не бик. Вона тільки й може, що кудкудакати, як її не дратуй. З биком — жарти погані. І якби курка биком була, вона декому показала б, як воно, замість діло робити, — руками розмахувати та казочки розказувати!

В. БОЙКО.

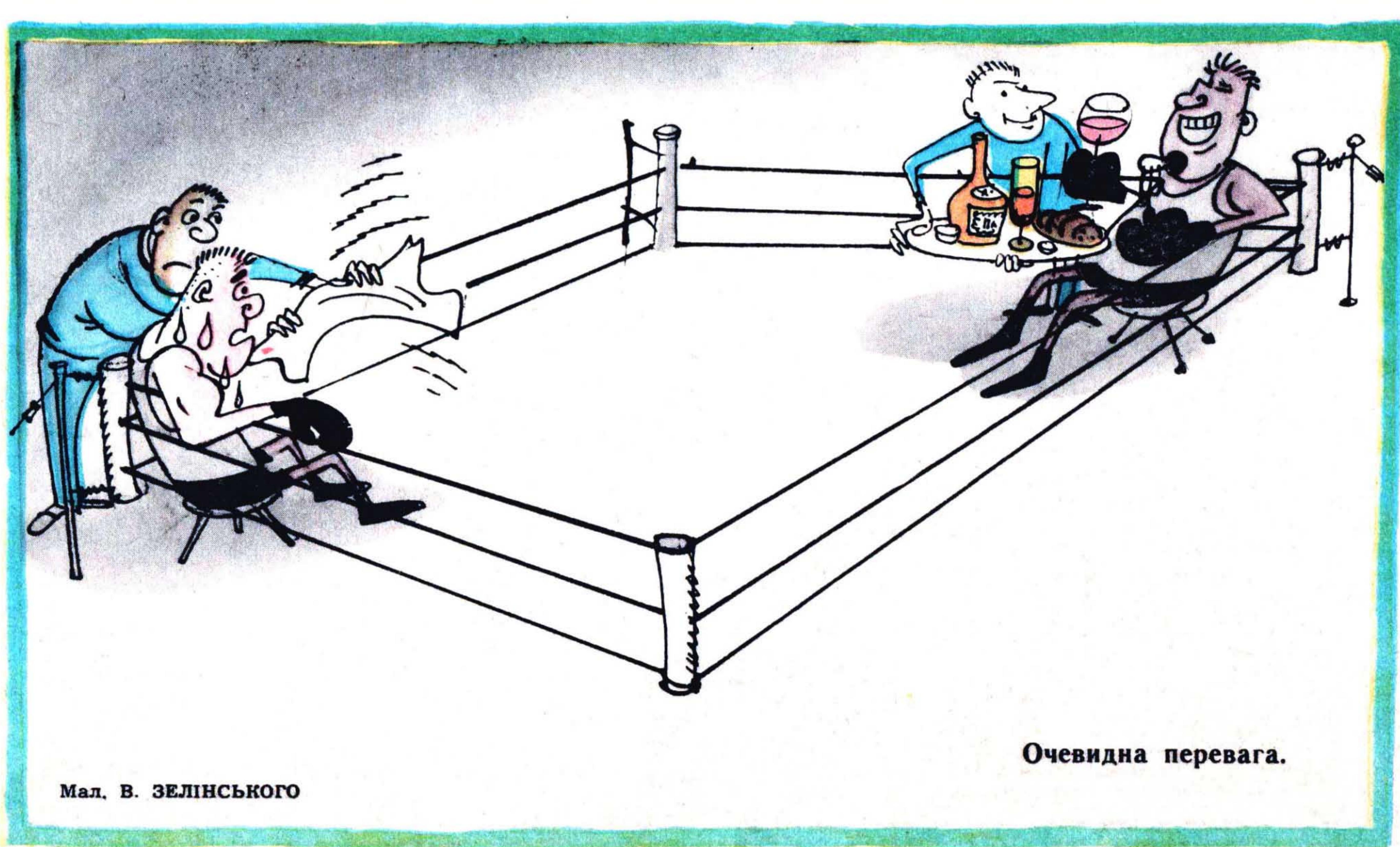
Кримська область.

Дали перцю!

Ні догляду, ні порядку не було на свинофермах колгоспу «Маяк» Братьського району Миколаївської області. Завідуючий фермами Петренко Г. В. за горілкою не те, що свиней, а частенько й світу божого не бачив. Чимало свинок, переживаючи те, сохнули, в'янули, а деякі й головами наклали.

Лист про це надійшов до редакції «Перця».

Голова районного комітету народного контролю т. Вовкула повідомив, що за часті випивки, занедбання обліку і поганий догляд за свиними Петренка Г. В. з посади зав. фермами знято. Його також виключено з рядів КПРС. Збитки від падежу поросят в сумі 265 крб. Петренком відшкодовані.

Мал. В. ЗЕЛЕНСЬКОГО

Очевидна перевага.

НІ, НЕ ПЕРЕВЕЛИСЯ ще на світі справжні лицарі, готові задля дами свого серця на будь-які похертви! І хай не гасяють вони тепер по далеких світах, щоб уколошкати якогось випадкового стрічного і привезти коханій на знак вічної відданості його ліве вухо. Хай не мерзнуту у негоду в іржавих залізних костюмах і не смажиться влітку під пекельним сонцем, коли температура всередині того ж таки панцера сягає ста градусів за Цельсієм.

І все ж, попри усі зовнішні відмінності, сьогоднішні лицарі мають такі же благородні серця, як і їхні далекі попередники, і здатні на такі ж високі поривання. А то й іще вищі.

— О Геркулесе моого серця! — звернулася, пряміром, одна прекрасна дама до одного не менш прекрасного лицаря. — Чи не міг би ти зробити так, щоб я сьогодні ж опинилася у місті моїх мрій — казковому Ковелі, де кузина пообіцяла приготувати пишну вечерю з дерунами?

— О трояндо моєї душі! — тут же відповів прекрасний лицар. — Я ні в чому не можу тобі відмовити, особливо коли йдеться про деруни, які мені теж до смаку.

І лицар — він же завідуючий Луцьким районним відділом культури В. Сухомлин — у мент повикидав із службового автомобіля різне сценічне причандалля, підготовлене для відправки у сільські клуби, і, всадовивши кохану дружину, безстрашно помчав назустріч дерунам.

— О мій божественний володарю! — звернулася в інших краях іще одна дама до ще одного лицаря. — Чуття підказує мені, що в славному місті Кураховому сьогодні викинуть у продаж дунайського оселедця, який так гармонійно поєднується з цибулею.

— То мерщій до машини, о незрівнянна камелі! — заметувшися володар — він же начальник управління Старобешівської ДРЕС Н. Гридінін. — І без оселедця не повертайся!

Благородний лицар! Він одмовився від таких необхідних йому поїздок по високовольтних об'єктах заради високого почуття любові. До своєї дружини, і, звісно, до оселедця. Але хто насмілиться сказати, що це не серйозна причина кинути до ніг коханої дружини службовий автомобіль!

— О хоробрій принце! — сказала зовсім у інших краях зовсім інша дама зовсім іншому лицареві! — Ти вчинив на мою честь багато великих подвигів. Тож учиши ще один. Повези мене у відпустку в невідоме місто Коростень, де у річці, кажуть, водяться півметрові раки.

— Коли так — Ідьмо, о, моя золота рибко! — по-діловому зреагував зовсім інший лицар — він же директор Волочиського заводу металовиробів Хмельницької області В. Білій — і того ж дня реквізував у підприємства службового «Москвича». Захоплююча мандрівка тривала рівно місяць, що дало колективу заводу ще одну можливість переконатися у повному розумінні лицарем-раколюбом своїх романтических обов'язків.

Де, де ви, солодкозвучні трубадури і менестрелі? Тільки ви можете вдихнути чарівну музику у прозаїчну буденність моїх слів. Тільки вам підвладно так оспівати геройчні діяння велелюбних лицарів, щоб їхні імена навіки закарбувалися у пам'яті всіх, хто їх знав. І хто не знав — теж. Бодарувати дружині службову машину — то таки подвиг.

Мені ж залишається тільки сухо перелічити ці чудові імена: А. Дишлюк — директор кіномережі Турійського району Волинської області, А. Верещага — головний лікар Костянтинівської районної лікарні, П. Чернявський — голова колгоспу імені Ілліча Володарського району, Г. Гардман — головний агроном радгоспу «Селидівський» Червоноармійського району Донецької області, В. Ношаклюк — головний інженер Тернопільського міжколгоспбуду, С. Цивинський — завідуючий Великоолексandrівським райшляхвідділом Херсонської області,

злізайте,
приїжджаї!

Москва чи Барселона

І. Витвицький — голова колгоспу імені Котовського Волочиського району, С. Деркач — голова колгоспу імені Орджонікідзе Ізяславського району Хмельницької області, А. Савич — начальник Ніжинського автомобілоклубу ДТСАФ Чернігівської області.

Ні, не перевелися ще на світі справжні лицарі! У цьому легко переконатися, вийшовши на велику дорогу, де мотори службових «Волг», «Москвичів» і «Газиків» ви-

співують серенади на честь прекрасних дам. Самі дами сидять на передніх сидіннях, і в їх великих очах відбивається вогник спідометра.

Його крутить любов...

Записник Перця при допомозі працівників республіканського управління державтоінспекції Б. СИНЕЛЬНИКОВА і В. ТАТАРИНЦЕВА доставив до редакції В. ЧЕПІГА.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Чому це не відзначають твого п'ятдесятиріччя?
— Інтриги! Причепились, що в мене нема творів...

Дали перцю!

Працьовитим, як мурашка, виявився голова колгоспу ім. Петра Шеремети Рогатинського району на Івано-Франківщині Тоткайлло Е. Г. Все ото щось тягне і тягне в господарство. Тільки, як добре придивилися колгоспники, старанно тягнув він не в громадське господарство, а в своє власне. З гро-

мадського. І, ясна річ, без дозволу загальних зборів і без оплати.

Про свої невтішні спостереження колгоспники написали Перцеві.

Голова виконкому районної Ради депутатів трудящих т. Данилюк повідомив редакцію, що Тоткайлло Е. Г. з посади голови колгоспу звільнений.

Новинки про єхні покаянки

«...кілька грабіжників легко пробралися мимо озброєної охорони у хмарочос, де міститься контора однієї великої будівельної фірми. Чудово знаючи, що на 19-му поверсі вночі чергуватиме охорона, вони серед білого дня перетягли звідти сейф вагою 250 кілограмів на 23-й поверх, де й вичистили його».

(«Данз», Нью-Йорк).

* * *

На рекламних тумбах міста Ріо-де-Жанейро з'явилися незвичайні афіші, розклесні служителями римо-католицької

церкви. Зображені на них Ісус Христос закликає «прилучитися до блаженства богослугіння». Віддаючи данину прогесові, автори афіші намалювали Ісуса Христа в сорочці та при галстукові.

Бразильці говорять, що святі отці «одягли Ісуса, як грішника».

* * *

«За даними ФБР, шанси середнього американця стати жертвою серйозного злочину за останні 10 років зросли у 2,5 раза».

(«Інтернешнл геральд трібюн»).

Сами про себе

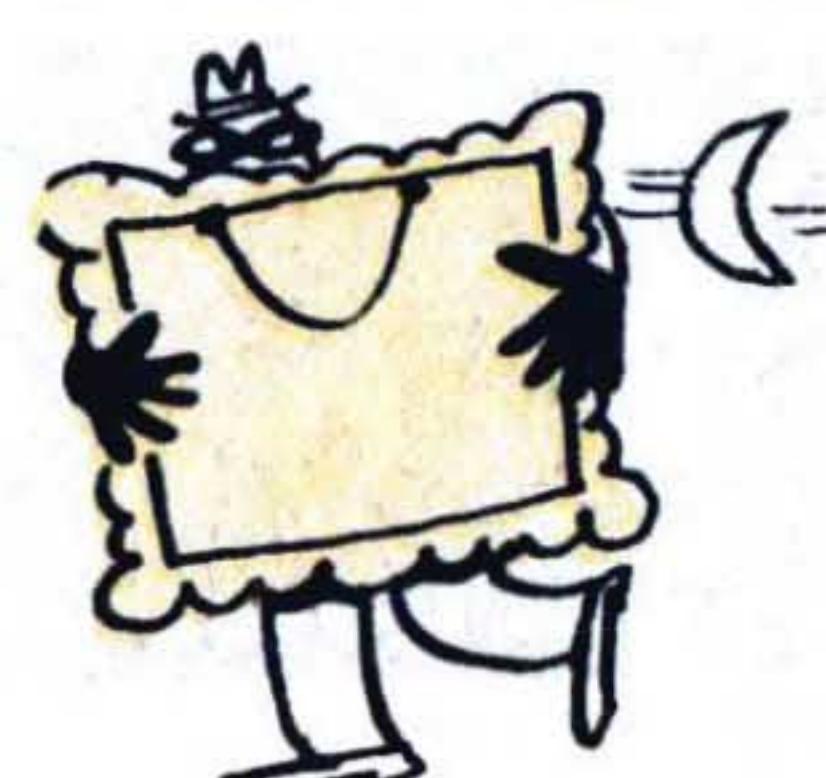
«Якщо працездатний американець хоче працювати, але не може знайти роботи і змушений злідарювати, це свідчить про загнивання нашого суспільства».

Віктор Готбаум, голова нью-йоркської організації профспілки муніципальних службовців.

«Франція стоїть на «вірній» дорозі, щоб надогнати Італію, яка має сумну славу водідарки рекорду по крадіжках тамтешніх мистецтв».

«Журналь дю діманш».

«Найпотворніше у вирішенні проблеми нашого страхування те, що досить одного випадку захворювання — і вся сім'я може опинитися в таких зліднях, із яких їй ніколи не виправиться».

Рассел Госман, президент страхового відділення — з приводу дожнечі лікування в США.

Арт БУХВАЛЬД

ЖИВІ МІШЕНІ

В Сполучених Штатах у приватному користуванні є 90 мільйонів одиниць вогнепальної зброї, якщо не враховувати двох пістолетів, одібраних у Артура Бремера після замаху на життя Уоллеса. А це значить, що принаймні 110 мільйонів американських чоловіків, жінок і дітей не мають власних гвинтівок чи револьверів. Ці нещасні геть позбавлені задоволення утішитися в хвилину душевної туги стрільбою по живих мішенях, а також надійно захиstitися від неочікуваного вторгнення непроханих гостей або, скажімо, хілпі.

Доти, поки кожен у Америці не буде мати особистої зброї, нічого й очікувати миру та спокою у нашій країні.

Дехто твердить, нібито проблема поголовного озброєння американців вогнепальною зброєю пов'язана із значними матеріальними витратами. Звичайнісінка дурниця! Багато американців просто вважають за краще тратити свої зарплати на таку розкіш, як харчі, одяг та житло. Вони ніяк не можуть забагнути, що пістолет — річ української необхідної для процвітання кожної американської сім'ї.

...Доля 110 мільйонів поки що беззбройних американців знаходиться у руках 90 мільйонів їх співвітчизників, які мають у своєму розпорядженні пістолети і гвинтівки. Вихід із цього ненормального становища один: конгрес повинен прийняти закон, який зобов'язував би кожного громадянина країни розжитися на власну зброю.

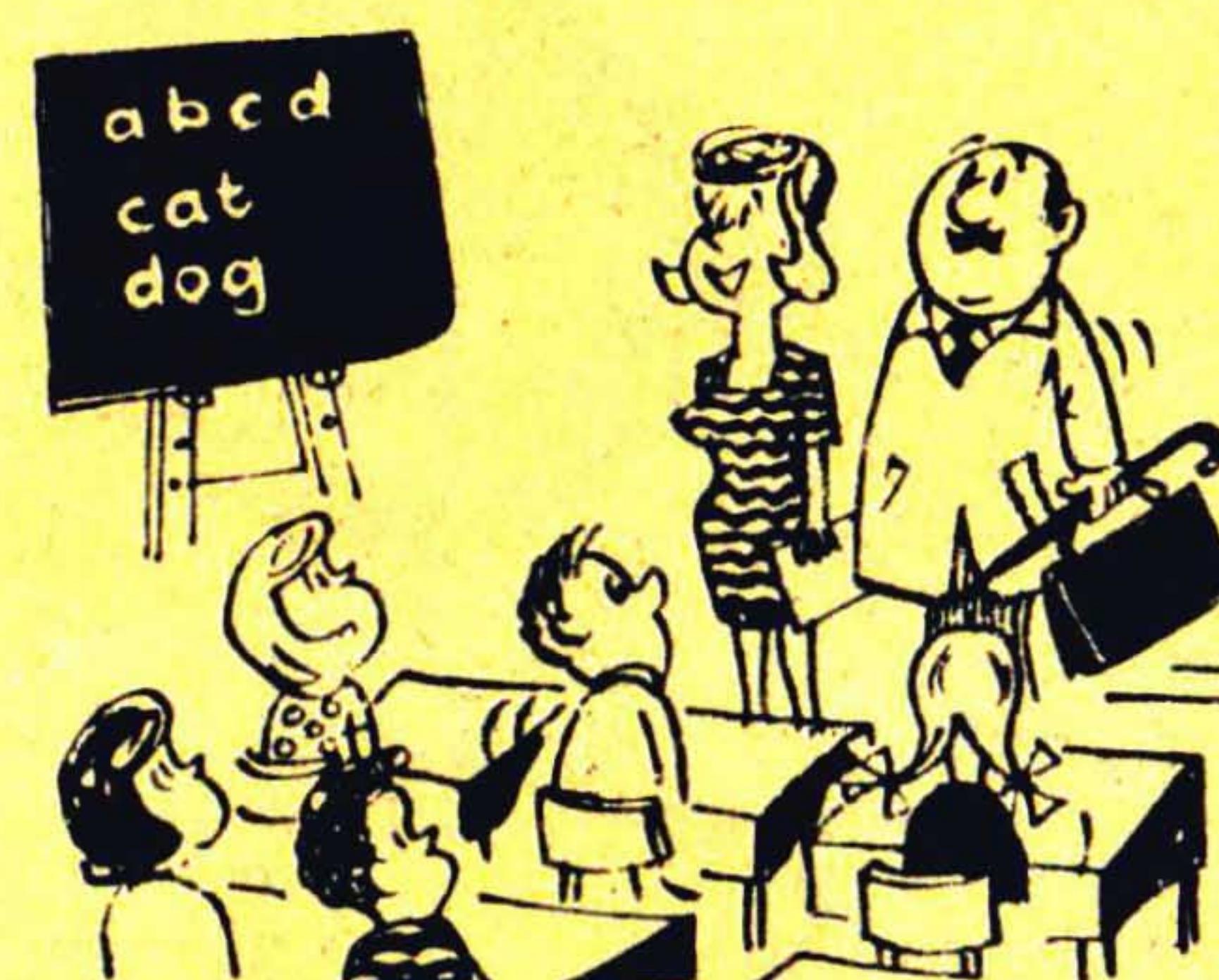
Критики цієї пропозиції твердять, нібито не кожен у Америці може дозволити собі розкіш стати власником персонального арсеналу. Але життя спростовує ці твердження як безпідставні. В нашій країні можна придбати пістолет усього за 10 доларів. У жодній іншій державі світу нема такого багатого вибору вогнепальної зброї, як у Сполучених Штатах...

Нема жодних серйозних підстав для того, щоб кожен громадянин країни не мав власної зброї. Крім закону, який оголосив би конституційним обов'язком кожного американця мати власну зброю, необхідна також широка агітаційна кампанія для розтлумачення населенню позитивних боків поголовного озброєння.

Скажімо, без цього немислимим оздоровлення американської економіки, яка кульгає. Одержаніши могутній імпульс, збройна промисловість залишить роботою багатьох американців, які не можуть знайти застосування своїм рукам і знанням у даний час, зросте торговельна активність.

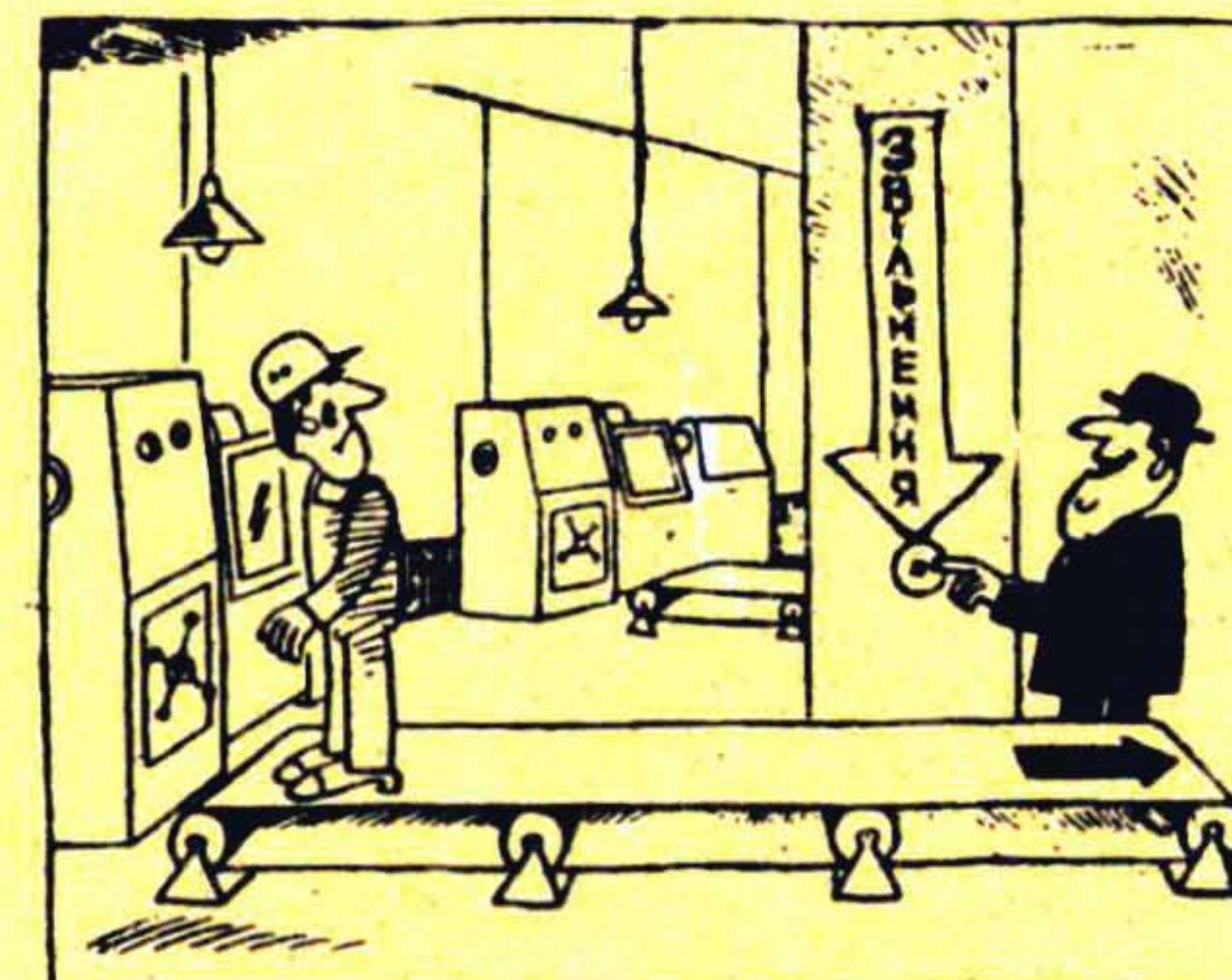
Коротше кажучи, кожен свідомий американець мусить негайно вимагати від конгресу якнайскоріше прийняття закону, за яким усі представники нашої великої нації були б зобов'язані мати власну вогнепальну зброю. Без такого закону не може бути й мови про спокійну й морально здорову Америку!

Іноземна сатира

— А зараз, діти, замість урока-казки перед вами виступить депутат-консерватор від нашого округу в парламенті.

«Морнінг стар», Лондон.

— Якщо ти не згодний на меншу зарплату, я натисну на кнопку!

«Вархайт», Західний Берлін.

Нерівні суперники.

«Крісчен сейенс монітор», Бостон.

Хто швидше доповзе?

Літературні ЗАРОДИ

БІЛОСЛІВ'Я

Куди спішиш ти, біла осене?..
І в білих загравах крізь сон
розгойда...
Тут зима з білих-білих долонь...
Косар має білою косою...
Заплачут трави білими слозами...
В мерехтінні казково білому...
Хата, біла хата...
Розлетілись гаєм білі голуб'ята...
Нагрянула буря в село білохате...
Край батьківський в білім сонці...
Серед білих тополів...
Ta білий сніг, спілучий сніг...
Жорстокий біль крізь білі груди...
Де люди ходять у білих сорочках...
Білий цвіт над селом... і т. д., і т. п.

Петро ПУЛИНЕЦЬ
(Збірка «Сонячна доля»).

Біла хата, біла осінь,
Білі трави, білі носи,
Білі роси, білі оси,
Білі слози, білі нози.
Білі плечі, білі груди,
Біле тіло, білі люди,
Біле небо, біла зірка,
Білі вірші, сіра зірка.

Дмитро АРСЕНИЧ.
с. Нижній Березів
Косівського району
Івано-Франківської області.

А НАМ ВСЕ ОДНО!..

Коли — не пригадую, а було.
Коли — не пригадую, а було достоту, —
Як заламані руки, дерева.
Коли — це, зрештою, не має значення
Коли — не має значення ніякого, —
Руками махали дерева.

Петро ОСАДЧУК
(Збірка «Вітряні»,
1969 р.).

Коли — ніхто про це не може знати,
Коли — я сам про це не можу знати,
Тому не пригадаю, що було.
Тому не пригадаю, що було достоту.
Але — це, зрештою, не має значення.
І для чого, і про що, і як пишу, —
Також не має значення ніякого.
І навіть те, що читачі мої,
Вірш прочитавши, знизають плечима
І махнуть руками, як оті дерева,
Для мене, врешті, теж не має значення.

О. КАРПОВИЧ.

с. Великі Гадомці
Житомирської області.

НЕ РОЗГУБИВСЯ

Пасажир звернувся до водія танкісі:
— Скільки коштуватиме проїзд
до будинку на 36-ій вулиці?
— Близько трьох доларів.
— А провіз багажу?
— Нічого.
— Добре! Тоді відвезіть мої валізи, а я дійду пішки.

КАВУН ДЛЯ СВЯЩЕНИКІВ

Пізно довідавшись, що на сніданок місцевим священикам випадково подали кавуна, настояного на горілці, власник ресторану неспокійно чекав реакції духовних осіб.
— Ну, що вони? — нетерпляче спитав офіціантка.
— Та нічого, — відповів той. — Усі спішно ховали по кишенях кавунячі зернятка.

Іноземний гумор

ЩОБ НЕ ПОРІЗАВСЯ

— Чи сказали ви містеру Джонсу, що його дружина народила трійню?
— Не зважився. Він саме голився.

ВІДПОВІВ

Суддя — до затриманого бродяги:
— Хоч раз у житті ви заробили долар?
— Так, ваша честъ; коли я голосував за вас під час останніх виборів.

ПОРАДА

Старий адвокат — молодому:
— На суді намагайтесь говорити якомога довше. Чим довше ви говорите, тим довше ваш клієнт лишатиметься на волі.

Дружес Перчес!

Хочеш стати спортсменом? Купи буфет Золочівської фабрики кухонних меблів. Я купив, і тепер цілій день тільки те й роблю, що вправляється з спортом.

— Ану, мершій на зарядку! — будуть мене вдосвіта. Я знаю, що будуть: треба відчинити дверцята нашого новенького кухонного буфета. Самі дружини це не під силу. Впоравшись із дверцятами, починаємо витягати з гнізда стільницю. Це теж неабиякої фізичної сили потребує.

Попотівши коло дверець і стільниці, я відчуваю, що вже на фіззарядку у мене духу не вистачає. Та й навіщо вона тепер мені, ота фіззарядка, коли у мене — золочівський буфет. Пораючись коло нього, я так фізично зміцнів, що вже можу здати норми на звання майстра спорту. Звичайно, я ніколи не забиваю про тих, кому зобов'язаний своїми досягненнями. Керівникам Золочівської фабрики кухонних меблів, натхненникам і організаторам моїх спортивних перемог — фізкульт-урал!

Я. МАРКЕВИЧ.

с. Плинників
Перемишлянського району
Львівської області.

ПОШТА

Поцікався, будь ласка, чи вміють читати працівники поштових відділень № 10 Дніпропетровська і № 16 — Черкас. У мене виникли сумніви після того, як я, житель Черкас, одержав листівку, адресовану в Чернігів. Звичайно, мені цікаво було дізнатися, що відправник збирається приїхати в гості, що в діусі розболівся зуб, але, гадаю, це зацінивало б та ж і адресата — чернігівця В. І. Завариніна.

Тепер він мусить одержувати інформацію з третіх рук, бо у загаданих відділеннях зв'язку або не навчилися грамоти, або не навчилися відповісти за доручену справу.

В. ШАТОХІН.

Старше перо

ЧЕВ ГУСАКА...

«Прошу правління колгоспу про-
дати мені теля, я з нього зроблю
корову».

«На мене накинули лишній гноє-
транспортер, сам я його не потя-
ну, а тому прошу добавити ще од-
ного слюсаря».

(Із заяв).

Надіслав Г. СЕНЧИЛО.
с. Усівка
Пирятинського району
Полтавської області.

* * *

«Преміюємо доярок тільки з ви-
сокою жирністю. Якщо виявляєть-
ся доярка з низькою жирністю, то
ми її не преміюємо».

(З доповіді).

Надіслала А. ШЕВЧЕНКО.
смт Арбузинка
Миколаївської області.

* * *

«Всім бригадирам в кожній
бригаді колгоспу обладнати по
одній машині для перевозки людей
і прочого скота».

(Із розпорядження).

Надіслав А. І. КЛЮЧУК.
с. Голядин
Любомльського району
Волинської області.

* * *

«Продається дом який коштує
7 тисяч, але можу подобрати і
продати за 10 тис.»

(З об'язи).

Надіслав В. КОРОТУН.
с. Веселе
Марківського району
Ворошиловградської області.

* * *

«Срочно требується тракторист,
щоб був холостянк с правами шо-
фера».

(З оголошення).

Надіслав В. ДРОБНИЙ.
смт Новомиколаївка
Запорізької області.

* * *

«Чергування пройшло нормальну-
но, за виключенням того, що в
німнаті № 25 згорів матрац і одя-
ло».

(Запис в журналі чергувань).

Надіслав М. НЕДОСТУП.
м. Нікополь
Дніпропетровської області.

«Прошу звільнити мене з поса-
ди обліковця і перевести на от-
корм».

(Із заяви директорові радгос-
пу).

Надіслав М. ТАРАСЕНКО.
с. Гунівка
К.-Дніпровського району
Запорізької області.

* * *

«Коли учні від'їзджали на збі-
рания картошки мені боліли ноги,
а коли вони від'їхали мені ноги
перестали боліти і я пішов по гри-
бам».

(Із пояснювальної записки).

Надіслав С. СИНЮК.
с. Ситовичі
Ковельського району
Волинської області.

* * *

«Продаю своє сало и мясо, зарі-
зав кабана по 3 рублі за свіжий
кило, шмалив сьогодні соломою не
машинкою адресант вулиця Зелена
101».

(Із оголошення).

Надіслав І. І. ЗАЙЦЕВ.
с. Мирне
П'ятихатського району
Дніпропетровської області.

* * *

«Земляки зустріли Шевченка ду-
же радісно, пізніше він писав: «Не-
наче люди подуріли».

—

«Ярема не може залишитися з
своєю Оксаною, коли на його рід-
ній землі б'ють багатих і ділять
між бідними».

(З учнівських творів).

Надіслала А. Г. ФЕДІРКО.
м. Кам'янець-Подільський
Хмельницької області.

* * *

«Прошу увійти міня по соп-
ственному желанню. Бо іще раз як
ковтну, то буде ни по сопственному.
А я сильно ніхачу, щоб мені
пачкали в трудової».

(Із заяв).

Надіслав П. А. САРАПИН.
с. Переселення
Кагарлицького району
Київської області.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Без слів.

ШТРИХИ

Письменник-правознавець

На суд нащадків надій не по-
кладав: знов, що рішення буде
не на його користь.

Роздвоєння особи

Повен розуму та енергії, але,
на жаль, завжди нарізно.

Половинчатість

Кинувся рятувати потопаючого,
та обмежився тим, що врятував
себе.

Вундеркінд

Його популярність уже пере-
йшла поріг комісії у справах не-
повнолітніх.

Змагання

Скільки добрих звичок не на-
бував, поганих завжди було на
одну більше.

Мистецтвознавець

Будь-яку жінку вважав Вене-
рою Мілоською, якщо знайом-
ство обходилося без ляпасів.

Примхи погоди

До тридцяти років у голові гу-
ляв вітер. Потім настав штиль.

Інтелектуал

Метою своєї розумової праці
вважав звільнення від праці фі-
зичної.

Леонід НЕФЕДЬЄВ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Жителі вулиці Леніна з міста
Токмана надіслали редакції листа, в
якому висловлювали невдоволення
тим, що поряд з їхніми будинками
розташувався відгодівельний свинар-
ник консервного заводу.

Цього листа було вміщено у № 21
журналу за минулій рік.

Як повідомив заступник голови ви-
конкому Запорізької облради тов. Су-
зоров, згаданий відгодівельний пункт
буде незабаром ліквідований.

★ Про нездовільне енергопостачан-
ня вулиці Карла Маркса у місті Поло-
зах (Запорізька область) писалося у
листі мешканців цієї вулиці («Пере-
цець № 22 за 1972 рік»).

Заступник голови виконкому Поло-
зівської райради тов. Кириченко пові-
домив редакцію, що нині по вулиці
Карла Маркса збудовано нову елек-
тротрінію.

★ У № 22 журналу за минулій рік
у фейлетоні «Любов до гробу»
йшлося, зокрема, про те, що Жито-
мирська панчішна фабрика та Жито-
мирський міськомунгосп стічними
водами забруднюють річку Кам'янку.

Як повідомив заступник голови ви-
конкому Житомирської облради тов.
Нероденко, подібні факти дійсно мали
місце.

Для запобігання забруднення річки
Кам'янки нині виготовляється техні-
чна документація на будівництво канала-
лізації, після чого розпочнеться її
будівництво.

★ У тому ж номері журналу було
надруковано замітку «Випробування
часом» про те, що на станції Плетені-
й Ташлик (Кіровоградська область)
стоїть недобудоване приміщення за-
лізничного вокзалу.

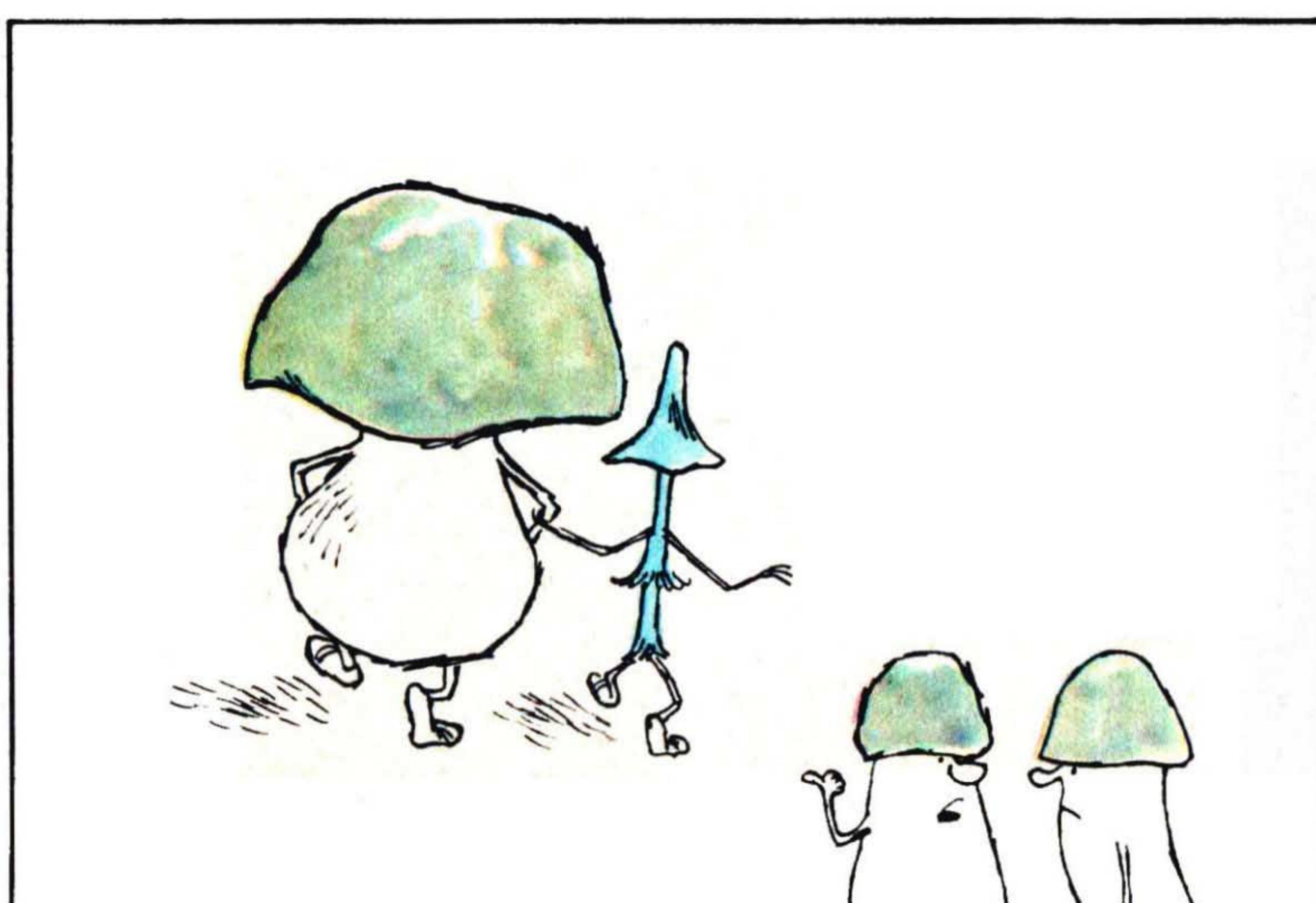
Після виступу «Перця» з тресту
«Одестрансбуд» повідомили редакцію,
що будівництво приміщення вокзалу
на станції Плетеній Ташлик буде за-
вершено у другому кварталі 1973 ро-
ку.

★ «Перемогло телебачення» — у за-
мітці під такою назвою («Перець»
№ 14) писалося про те, що у місті
Тлумач Івано-Франківської області
газетні вітрини стоять занедбані й
порожні.

Секретар Тлумачького РК КП Украї-
ни тов. Григоренко повідомив редак-
цію, що виступ «Перець» було обговор-
ено на бюро району партії і крити-
ку визнано справедливим.

Нині усі газетні вітрини належно
оформлені, і в них регулярно ви-
вішуються свіжі номери газет.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— А старий Підберезовик знайшов собі молоду
Поганочку...

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ,
О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний
секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець. Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 8 (906)
(на українському языку).

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 16. III. 1973 р. Підписано до друку 30. III. 1973 р. ВФ 09371.
Папір 70×108%. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 01358. Тираж 2 620 000 прим.

В Москві відбулася Друга міжнародна виставка «Сатира в боротьбі за мир». На ній були представлені твори художників-карикатуристів близько 30 країн світу. Нижче подаємо добірку карикатур з цієї виставки.

КАПІТАЛІСТ У АСТРОЛОГА

Мал. Байєра Реда, НДР

— Уже п'ятдесят років ви пророкуєте, що ця зірка скоро згасне, а вона сяє все сильніше й сильніше.

Мал. Д. Куликова, СРСР

Вгризається.

Мал. В. Гинукова і Л. Горохова, СРСР

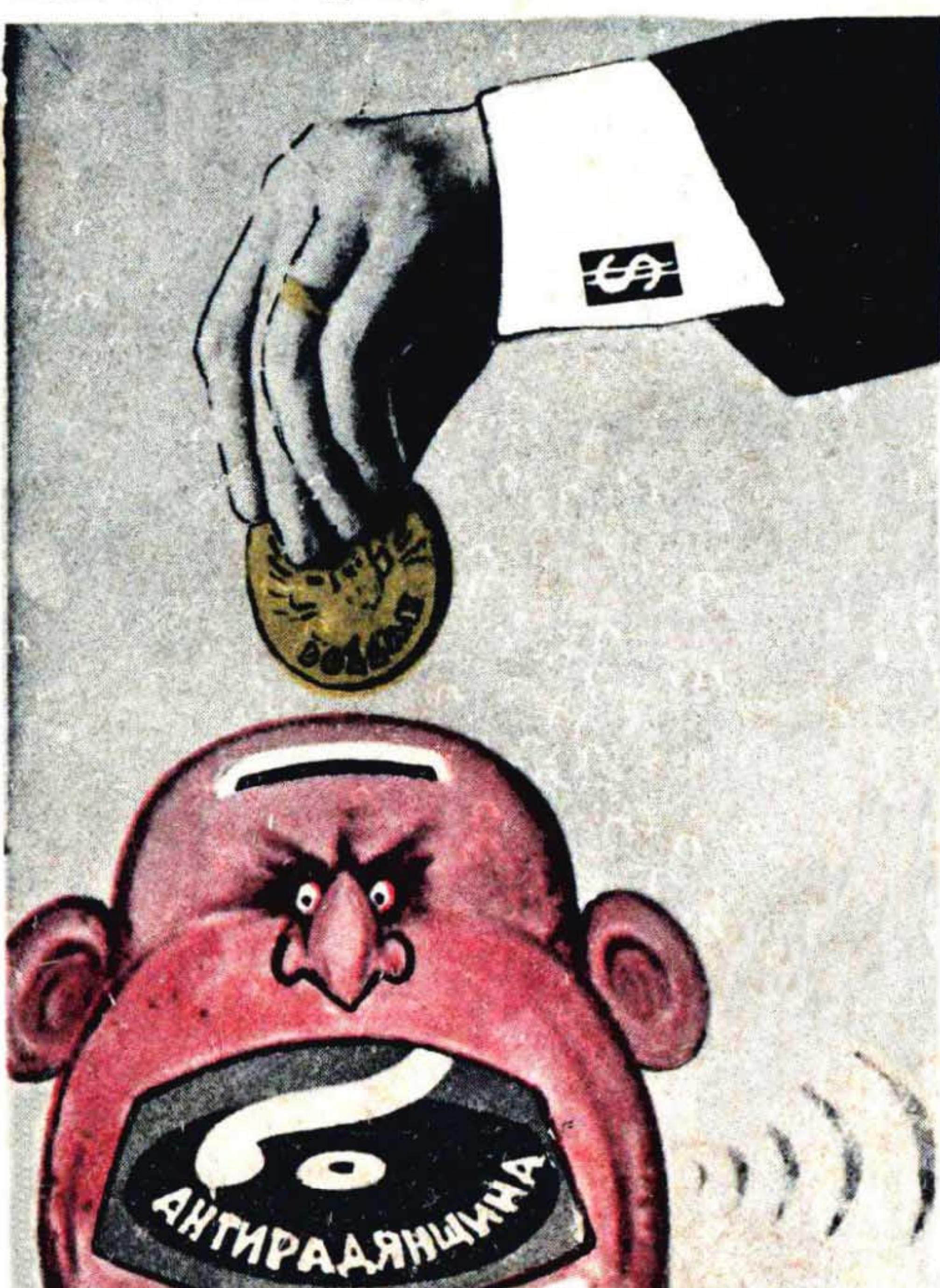

Заправка в повітрі.

Мал. Держготова Цендийна, Монгольська Народна Республіка.

Мал. П. Гейвандова, СРСР

Хто замовляє музику, той і платить...

Мал. Б. Лео, СРСР

— А я вас ще отакенькими пам'ятав!